

ROMAANI

SPi
7588 45615

**LIIHAVÖITTE
ALBUM**

K.O-U, "ARENG" TALLINN 1928A

Kui tahad julgest' elada, siis „Eka's“ ennast kinnita!

Meie kõige suurem ja kapitalikindlam kodumaa kinnitusselts

Eestimaa Kinnitus Aktsia-Selts

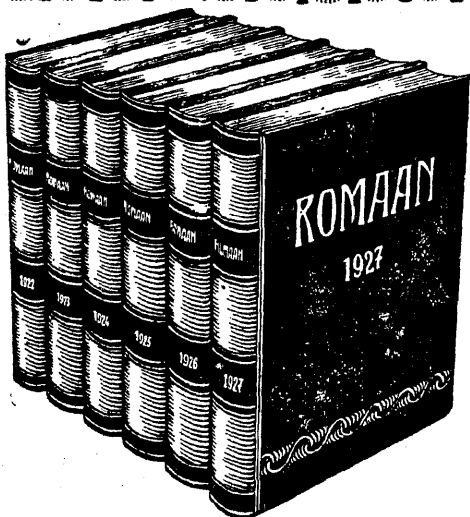
„EKA“

TALLINNAS, Pikk tänav nr. 6,

omas majas.

Toimetab elu-, tule- ja muid kinnitusi.

Elukinnituse teel muretsete enese varaduse eest ning kindlustate oma lapsi teie enneaegse surma juhuseks.

Ilusaim ja väärtuslikum kingitus lihavõttepühiks

on Romaani Ilukõltes aastakäigud.

Aastakäik	1922	ilu- ja poolnahkkõltes	700.
„	1923	„ „	900.
„	1924	„ „	950.
„	1925	„ „	950.
„	1926 ja 1927 a.	„ „	950.

Kõitmata 200 mk. odavam. Saada kõigist suurematest rmtkpl. ja talitusest, **Müürivahe tän. 16, telefon 12-53.**

Rätsepaäri

MAX JOHANSON

Tallinnas, Lühike jalg 6

Kõnetraat 30-89

teatab oma austatud tellijaskonnale ning sellest huvitatuile, et saadeti **kevad- ja suveriideid** maitserikastes värvides ja suures valikus Londonist kohale jõudnud.

Austusega **M. Johanson.**

E. REINAP

Kübaraäri

Väike Karja tän. 4 (teisel korral)

Rikkalik valik kevadehooaja

ôlg- ja viltkübaraid.

Kõiksugu kübaratööde vastuvõtmine.

Adamson mõtles 1927. a. ja teostab 1928. a. algusest peale.

Igaüks, kes ostnud ajajooksul 1 naela **võltsimatut head postmargiteed**, saab ümbrikute tagasiandmisel igast koloniaalkauplusest

1/8 naela teed maksuta.

Hoidke alal pakiümbrikke!

„Gentleman”

Viru tän. 23. Telefon 29-38.

Soovitab kevadhooajaks rikkalikus valikus

Inglise vihmakuubi,

vihmavarje,

rannakinge (kummitaldadega)

kalosse,

põrandariideid ja vaipu,

linoleumi,

reisikohvreid.

Oma vihmakuubedetööstus.

Meesterahva rätsepaäri

M. Mikk

Tallinn, Narva maantee 23

Kõnetraat 25-24.

Tellimiste vastuvõtmine
kõiksugu meesterahva
riiete peale. Töö headuse
eest täielik vastutus.

Hooaegadel ladus alaliselt suur
valik inglise riie test viimase moe
mustrites.

Eeskujulik karjatoitmine on
tasuva karjapidamise kindla-
maks aluseks.

Ainult korraliku karjatoitmi-
sega tõstate karja saagiandi ja
suurendate oma majapidamise
tulu!

Sellepärast ostab iga arusaaja
karjapidaja, eriti talve- ja kevad-
kuudel karja toitmiseks muna-
valgerikkaid jõutoite.

P. K. „Estonia“

ladudest alati saada

Päeva- ja linaseemnekooke,
Nisu- ja rukkikliisid,
Soojatangu,
Kaeru ja
Maisi — eriti seatoiduks.

Tallinna ümbruskonna tarvi-
tajatele müük ka väiksel arvul
ladudest Uus-Hollandi tän. 11,
telefon 23-56.

J. WEINBERG

Tallinn, V. Karja 12,

Kõnetr. 21-09.

Soovitan suures valikus igasugust pesu eht väljaõmbluslõnge C.B. j. D M.C. Häidsukke, sokke, kjндаid, kraesid kaelasidemeid, jne. Kujutud jakid, trikoopesu, tasku- ja lauanuge, vaha-riiet, pitsi, pesupaelu jne. jne.

Kaup hää ja teenimine korralik.

Müük suurel ja väiksel arvul.

Mineraalvetetööstus FIRMA H. TÜRNBBAUM

TALLINNAS.

Tõnismägi nr. 18. Telefon 804.

Soovitab alkoholita jooke vanas tuntud headuses, nagu:

Sidroni-Sooda Pommac
Limonad Sinalco
Selters Puuvilja jook
Sekt Kvass

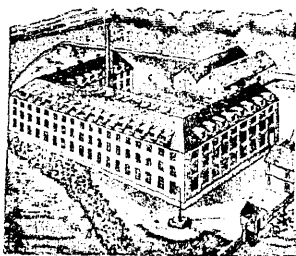
Kõik joogid on valmistatud suhkruga ning ei sisalda aeseaineid, nagu saharin j. t. **oma, alalise proviisori** järeivalve all.

! Jookide koju kättesaatmine maksuta!

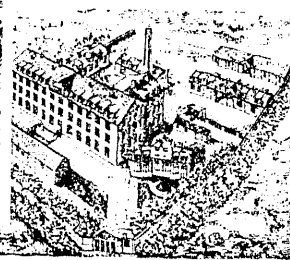
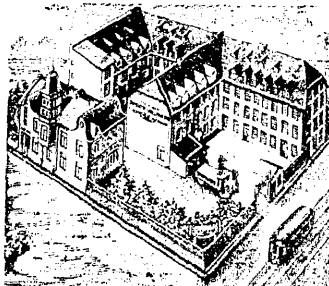
Tõnismägi nr. 18. Telefon 8-04.

Ühendatud Saapa- ja Nahavabrikud A.-S. TALLINN.

Nahavabrik
„SAKALA“ Rakveres

Nahavabrik
„EESTIMAA“ Tallinnas

Saapavabrik
„ESTOKING“
Tallinnas

Saapavabrik

kaitsemärk

„ESTOKING“

soovitab oma jalanõusid, missugused on väljaspool võistlust oma nägususe, vastupidavuse ja hinna poolest.

„Estoking“ jalanõud on müügil: „Merkantiil“, Viru t. 23. Tarvit. üh. „Oma“, S. Karja t. 19.

Kõige paremad, nägusamad ja vastupidavamad Eestis on meie vabriku kaubad :

Bemberg
Inglise
Grazie
Linda

siidisukad

Villased
Floor
Puuvillased

naist. sukad

Lastesukad — Meesterahva sokid

Siiditrikoo pesu. Siiditrikoo kangastena. Puuvillane, villane **trikoopesu** daamidele ja härradele.

Trikoost spordi-, supelus- ja lasteülikonnad.

Pesupitsid : vene ehk klöppel, broderii ja gipüür.
Saadaval üle maa. Pange tähele vabriku märki.

OSKAR KILGAS

TRIKOO-, PITSI- JA SUKAVABRIK

Tallinna, Püri tänav, 3. Kõnetraat 2-23.

Kroonitud 3. kuldaurahaga.

G. Lilienthal'i Kudumis-äri.

Tallinn, Jaani tänav 6—8 (Krediitpanga majas).

Soovib rikkalikus valikus: moodsaid jakke, mandleid, kostüüme, kleite, svitreid, pullovere jne. Hästi sorteeritud villaselõnga ja kudumissiidi

LADU.

Elegantsed käekotid. Pudukaubad.

Mük suurel ja väiksel arvul.

Pagari- ja kondiitriäri

H. Kaasik.

TALLINN, Mundi tän. nr. 4,
Osakond: Voorimehe tän nr. 7.

Telefon 34-83.

Soovib eeltulevaiks pühiks tuntud headuses kõiksugu maitsevaid kondiitri- ja pagari-saadusi võistlemata odavate hindadega.

Kohvitööstus

„LINDA“

Tallinnas, Kopli tänav 16,
Telef. 6-27.

Soovitab võistlematus headuses suurel
ja väikesel määral igast sorti

Vilja- ja Oakohvi

mis vastavad hinnale oma headusega;
seepärast kõik, kel armas kodumaa-
tööstus,

joob ainult „Linda“ kohvi.

Sealsamas müüa häid, kuivi põletis-
puid ühes saagimisega ja kojuvii-
misega.

Austusega

J. INTAL.

Kopli tän. 16. Telefon 6-27.

Daamide ja härrade esimese klassi
Juuksetööstus

„Union“

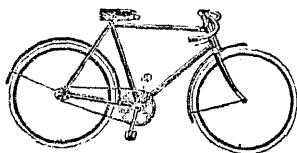
Raekoja tän., Tallinn, telefon 32-05

Valitud töötajad—Korrektne teenimine.

Koduseid tellimisi võetakse vastu.

Daamidesalong eraldi sissekäiguga.

Palun külastada : Omanik.

Jalgrattad

Suurema võistlusvõimega kui kunagi
enne on 1928. a. mudelid:

Naumann, Mars, Move, Elite,
ja **Royal.** Iga nõudlikumgi ostja leiab
neis täieliku rahulduse.

Müük ka järelmaksuga kuu viisi.

Kf. Saar & Co.

Tallinnas, Estonia puiesteel 27.

Kõnetraat 26-69.

Tartus, Raatuse tän. 2. Kõnetr. 6-94.

Rakveres ja Jõhvis.

Vilh. Steinberg.

Pagari- ja kondiitriäri

TALLINN,

Lai tänav nr. 28, Telefon 21-36.

Soovitab pühadeks rohkes valikus:

Kooke,

Torte,

Küpsiseid,

Saiu,

Peen- ja rukkileiba,

valmistatud kõige paremast
materjalist omas töökojas.

ROMAANI

LIHAVÕTTEALBUM

1928.

Lihavõttepäha öösel.

W. Korolenko.

Pimenes.

Väike küla, mis asus kauge jõekese ääres metsasalga serval, uppus iseäralisesse videvikku, mida on täis kevadised, tähterikkad ööd, kui peenike udu, maast tõustes, tihendab metsadevarje ja katab lõpmatud kaugused hõbesinise suitsuvinega . . . Kõik on vaikne, mõttes, kurb . . . Waiksesti uinub küla.

Viletsad ütled erinevad vaevalt märgatavates tumedates kontuurides; kuskil siravad tuled; harva nagisevad väravad, haugahtab ehk koer ja vaikib; aegajalt erineb tumedast tasa kohisevast metsast teekäija kogu, ratsutab mööda teed ratsanik, rigiseb vanker. Need on üksikute metsatalude elanikud, kes koguvad kirikusse vastuvõtma kevadpühi.

Kirik seisab mäekünkal, keset küla. Ta aknad säravad tuledest Vana, kõrge, pime kellatorn upub oma tipuga taevasinasse.

Nagisevad trepiastmed . . . Vana kellalööja Mihkel sammub ülesse kellatorni, ja peagi ta laternake, kui õhus lendlev täht, ripneb taeva laotuses.

*

Raske on ronida vanal mehel üles mööda järsku treppi. „Ei taha kuulda sõna enam vanad jalad,“ räägib ta eneses, „halvasti näevad mu silmad . . . Aeg on juba käes vanal mehel rahu

saada, puhkusele pääseda, aga Jumal ei saada surma. Matsin pojad, matsin pojapojad, saatsin rahupaika vanu, saatsin noori, aga ise veel olen ikka elus. Raske!“ . . . Palju kordi on ta vastuvõtnud kevadpühi, nende arv on ununenud. Kui mitu korda on ta oodanud määratud kellaaega sellesamas kellatornis. „Ja nüüd andis Jumal jälle võimaluse“ . . . Vanamees astus kellatorni luugi juure ja nõjatus käsipuile. All, kiriku ümber hämardusid surnuaial vanad hauad; vanad ristid nagu kaitsesid neid viimseid puhkepaike väljasirutatud kätega. Siin, seal kumardusid nende kohal kased, mille lehed asusid alles pungades. . . Sealt, alt tungis aromaatileine lõhn noorist pungist ja hõljus igavese une kurva rahuna üleval Mihkli juures. . . Mis on küll temaga aasta pärast? Tuleb ta siia kõrgele vaskkella alla, et äratada kumiseva löögiga erksalt uinuvat ööd, või lamab, vaata seal, pimedas surnuaia nurgas, risti all? Jumal ise teab. . . Ta on valmis, aga Jumal lubas teda veel kord vastuvõtta pühi. „Tänu Jumalale!“ Sosistavad vanakese huuled, ja Mihkel vaatab üles miljonitest tähtedest säravasse taeva ja lööb risi ette . . .

*

„Mihkel ae, Mihkel!“ hüüab teda alt värisev vanakesehääl. Aastade

poolest igivana salmilaulja vaatab üles kellatorni poole, varjates pilgutavaid ja vesiseid silmi käega, aga ikkagi ei näe ta Mihklit.

Mis on? Siin ma olen!“ vastab kellalööja, kummardades alla vaatama kellatornist. Kas Sa ei näe?“

— „Ei näe“ . . .

— „Kas ei ole aeg helistada? Kuidas arvad?“

Jumal, küll oli see ammu ja . . . siiski just kui eile! . . . Ta näeb end linaka poisikesena. Silmad löid särama: tuul, — mitte see, mis uulitsal tolmu üles ajab, aga isesugune, mis kõrgel taeva all vehib, oma hääletute tiibadega — puhub laiali öredaid juuksesalku . . . All, kaugel, kaugel käivad mingisugused väikesed inimesed, külamajakased on ka nii väikesad, ka mets on nihutanud

Kristuse hauakirik — Jerusalemas.

Mõlemad vaatavad tähti. Tuhanded Jumalasilmad säravad alla kõrgusest. Leekiv „vanker“ tõusis juba üles kõrgele. Mihkel kaalutleb: „Ei veel mitte! Oata veidi! . . . Ma juba tean.“ Tema teab küll. Tal ei ole vaja kella. Taevatähed ütlevad, millal paras aeg . . . Maa ja taevas, ja valge pilv, mis tasaselt ujub taevasinas, ja tume metsasalk, mis arusaamatult sosistab all, ja pimeduses vaevalt nähtava jõekese sulin, — kõik on tuttav, kõik on kodune. . . Asjata pole elatud siin terve eluiga . . .

Tema ees elustub kauge minevik. . . Tuletab meele, kuidas ronis isaga esimest korda üles kellatorni . . . Issand

end veel kaugemale ja ümargune väli, mille keskel asub külake, paistab suurena, peaaegu ääretuna. „Ah, siin ta on, kõik on siin,“ naeratas hall vanake, vaadates alla väiksele ümargusele väljale. „Nii on, nii on siis elu! . . . Noorus ei näe tal äärt ega lõppu . . . Aga siin on ta kõik, kui peopesal, algusest kuni sellesama hauakeseni, mida ta enesele valinud surnuaia nurgas . . . Mis sest! — Tänu Jumalale! — Aeg on rahule jõuda. Ausasti käidud on raske elutee, ja must muld — emake . . . ootab teda ammugi!“ . . .

*

On juba aeg helistada. Veel kord vaadates tähti tõuseb Mihkel, paljastab pea, lööb risti ette, ja hakkab kella-nööre koguma. . . Minuti pärast väris- ses õhk kõmisevast löögist. . . Sellele järgnes teine, kolmas, neljas. . . Üks- teise järel, täites uinuvat pühadeelset ööd, voolavad vägevad, rasked, heli- sevad ja laulvad kellalöögid. . .

*

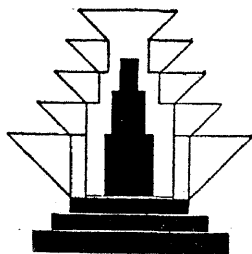
Kellalöömine vaikus. Kirikus algas jumalateenistus. Endistel aegadel läks Mihkel alati alla kirikusse, seisis ukse juures nurgas, palvetas ja kuulatas laulu. Kuid nüüd jäi ta üles kellatorni. Tal oli raske; kehas tundus iseäraline väsimustunne. Ta istus pingikesele ja kuulatades kella vaikivat vaskset kaja vajus sügavasse mõttesse. Milliseisse? — Vaevalt võis ta vastata sellele küsi- musele. . . Ta latern valgustas nõr- galt kellatorni. Tumedit kumisevad kellad uppusid pimedusesse; alt kiri- kust kostis aegajast tume laul; õine tuul liigutas nõõre, mis olid seotud kel- lade kõradele. . . Rinnale laskus vanakese hall pea, milles liikusid sidetud kujutlused. „Lauldakse!“ mõtleb ta ja näeb end vaimus kirikus. Kooril heli- sevad kümned lastehääled; vana prees- ter, kadunud isa Naum, kuulutab vä- riseva häälega: „Kristus on ülestõus- nud!“ Sajad meestehääled tõusevad ja vajuvad, kui valminud viljakõrred tuules. . . Mehed löövad risti rinde ette. . . Kõik on tuttavad näod, ja kõik on ammu surnud. . . Seal- paistab isa vali nägu, seal vanem vend seisab isa kõrval, lööb risti rinde ette

Jerusalema tänav.

ja ohkab. Seal ta ise, noorusvärske, tugev, täis ootusi ja lootusi õnnest ja elurõõmudest. . . „Kus on ta, see õnn?“ . . . Vanakese mõte lööb lõkkele, kui kustuv leek, mis libiseb heleda kiirena, valgustades kõiki läbielatud elu pimedamaid urkaid. . . Mitte jõuko- hane töö, häda, mured, viletsus. . . Kus on ta, see õnn? Raske saatust veab kortsud noore näkku, kõverdab tugeva turja, õpetab ohkama niisama, kui va- nemat venda.

Vaata, pahemal poolel, külanaieste

Lihtsad kuid maitserikkad ja omapärased tualetid, kübarad, huvitavad garnituurid, sallid, bolerod, lilled, lingerie, tikandu- sed, reisitarbed, spordiasjad ja kõiksugu dekoratiivesemed.

Kunst ja tööstus MEDEA

Suur Roosikrantsi tän. 15.

Alandatud hinnad. :-: Tulge ja vaadake.

keskel, vagusasti, norus peaga, seisab ta „noorik.“ Hea naine oli ta. Rahu ta põrmule! Kui palju on näinud ta vaenekene vaeva . . . Puudus, ränk töö, naiste möödapääsematud hädad kuitavasid ilusa noore naise; tuhmenevad silmad, ja nüri hirmsaatuse ootamatute löökide ees väljendub nooriku kenal näol . . . Ja kus on siis õnn? Ainuke jäi neil poeg järele, ainuke lootus ja rõõm. Kuid sellegi rõõvis neilt inimeste õiglusetus . . . Vaat, seal on ta, see rikas vaenlane! Ta kummardub maani, palub andeks vaeslaste valatud veriseid pisaraid. Ta lööb kiiresti risti rindele, laskub põlvedele ja taob otsaesist vastu põrandat . . . Vihast väriseb Mihkli süda. Vaid jumalakujude tumedad näod vaatavad tõsiselt inimhüda ja õiglusetust. Kõik see on möödunud kõik on seal kaugel, seljataga . . . Aga nüüd on terve maailm tema päralt,—ähmane kellatorn, kus tuul kumiseb pimeduses, liigutab kellanõre . . . „Jumal mõistku teile ise kohut, Jumal mõistku kohut!“ — sosistab vanake, langetab halli päa ja tasakesi jooksevad pisarad mööda ta vanu põski . . .

*

„Mihkel, ae, Mihkel! . . . Oled Sa magama jäänud?“

— „Mis on?“ hüüab vanake vastu ja hüppab ruttu jalgele. „Püha taevas! Kas tõesti jäin magama? Ei sarnast häbi pole veel olnud!“ . . .

Ja ruttu harjunud käega, haarab Mihkel nõõrid. All, otsekui sipelgapesas, kihab inimhulk; pühad kirikulipud õhus, külvates enese ümber kuldset läiget . . . Käidi ringi ümber kiriku ning Mihkli juure kostab rõõmuhüüd:

„Kristus on ülestõusnud!“

See hüüetungib lainena vanakese südamesse. Mihklile näib, et heledamini säravad pimeduses vahaküünalde tulid, vägevamini lainetab rahvahulk ja tugevamini hõljuvad pühad kirikulipud, tärkav tuul haaras helidelained ja kandis nad ülesse kõrgele, ühendades neid tugeva pühaliku kellahelinaga . . .

*

Kunagi ei olnud Mihkel nii helistanud. Näis nagu oleks vana süda ülelänud surnud vaske, ning helid nagu laulsid ja värisesid, nutsid ja naersid, ja ühinedes taevaliku rongina tõusid üles tähtistaevani. Ja tähed särasid heledamini, leegitsesid; aga helid värisesid ja ühinesid ning uuesti vajusid alla maha armastuse paitamisega. Näis, nagu väriseks vana kellatorn ja tuul, silitades vana kellalööja põski, kordab: „Kristus on ülestõusnud!“

Vana süda unusta elu täis muret ja vaeva . . . Unustas vana kellalööja, et ta on ükski ilmas, nagu vana känd, lõhutud kurjast tuulest . . . Ta kuulatab neid helisid, laulvaid ja nutvaid, mis lendavad üles taevasse ja laskuvad alla maa peale. Talle näib, et teda ümbritsevad pojad ja lapselapsed. Nende rõõmsad hääled ühinevad ühiseks koorilauluks, hõiskavad talle õnnest ja rõõmust, mis eluaeg puudunud. Vana kellalööja siblib kellanõõre, pisarad veerevad tal palgeid mööda alla, kuid rinnus tuksub süda täis rõõmsaid mõtteid.

All aga inimesed kuulatavad, jäävad seisatama ja ütlevad üksteisele, et kunagi ei ole vana Mihkel nii toredasti

Kevade jalanõud ostate enesele kõige paremini

A. MAAMÄGI

saapakauplustest,
Estoonia puistee nr. 29
(V. Tartu mnt. nurgal.)

E. Mahlström'i

Pagariärid:

S. Tartu maantee nr. 10/32,
Narva „ „ nr. 32,
Kullasepa tänav nr. 6.

Soovitab **pühadeks rikkalikus valikus**, valmistatud omas töökojas kõige paremast materjalist,

torte, kooke, küpsiseid, saiu

helistanud . . . Kõrraga helises suur kell imeliselt ja vaikus järsku. Väiksed kellad tahtsid moodustada mingi imekena kooskõla, kuid vaikisid ka, justkui jäid kuulatama kurblik — kõmisevat pikaldast heli, mis lainetades hahub, nutab ja vaibub õhus . . .

Väsinult laskub vana kellalööja pingile. Kaks viimast pisarat veerevad tasa mööda ta kahvatuid palgeid . . .

*

„Tulge vahetama: vana kellalööja on oma elutöö lõpetanud!“ . . .

Kaljukuju.

Peter Rosegger.

Ühes väikeses metsikus kaljuorus asus üksik onn mahajäetuna, kadununa. Vägevad palgid, millest oli tehtud onn, olid osalt kaelud veel puukoorega, mille ail pesitseid väledad putukad ja närijad ussid. Kuid aastate jooksul oli puu muutunud kõvaks ning kalgiks: enam kui nelisada aastat tagasi olid need palgid sirutanud noorte puudena latvu rohelises, kohisevas, vaigulõhnalises kasvavas metsas taeva poole. Lame, kividega koormatud katus oli sammeldanud, teda kattis madal roheline vilditaoline sammal, kus kasvab sõnajalg, ja seal ja teal sirutas ladvakese üksik kuusekene, mis oli seemnena langenud katusele. Ta tahtis katusele jääda kasvama ja, kasvades kõrgemale sinava taeva poole, saada suureks puuks.

Metsik metsaelu oli vallanud inimelamu, ümbritses ja põimis teda tiheda võõna ja tõmbas aegamööda jälle tagasi looduse rüppe.

Väärtuslikumad kõikidest olid klaasruudud väikeses aknakeses. Need ruudud olid muutunud ähmaseks ja vanadusest halliks; ammu juba maamulda varisenud onnikese elanikud olid terava naelaga või nõelaotsaga joonistanud nende pinnale südameid

ja ristikesi, et jäädvustada paigakest, mida nad olid nimetanud enese eluajal koduks.

Madala ukse kohale oli seinale sööga

Pühalt maalt. Palestiina maastik.

joonistatud kolmnurk jumala silmaga Kogu elamus oli usaldatud seega jumala varju alla.

Kõrged kaljud piirasid onni igalt poolt. Sennikaua kui maailm püsis, polnud päikesekiir kunagi paistnud sinna orgu ja kuigi hommikune koit ja õhtune eha värvis punaseks teravad mäetipud ja lumeliugustikud mäe ladvas, all orus polnud näha sellest kunagi midagi.

Siin elasid ja surid inimesed, kes kunagi elus polnud näinud muud päikesekiirt, kui seda, mis peegeldus tagasi kõrgelt kaljuseinalt.

Kunagi asusid orus kuus onni. Nad asusid seal juba enne inimmälestust, vähemalt inimesed ei teadnud midagi nende alguse kohta. Nende elanikud püüdsid enestes hoida elu sees seega, et harisid põllulapikesi, mida nende eelkäijad olid hakanud harima hallide kivimürakate, puukändude ja kivirisu vahele, ja toitsid endid kitsedest, kes püüdsid otsida toitu rohelisel murul, mis haljendas seal ja teal kaljuseintel. Arvuta võisid olla nende elupäevad, ent nad kadusid ja nende asemele tulid uued.

Seal oli ühel päeval — nii jutustavad vanad alpioruelanikud — tulnud varjatud orgu keegi valgejuukseline arstirohukorjaja vanakene. Ta valged juuksed olid olnud niivõrd pikad, et lehvisid kaugel ta järel kaljude pragude ja seinte kohal. Onnikeste elanikkudelt oli vanake palunud öömaja, kuid elanikud olid ta väljanaernud ning ülimeelisel hüüdnud: „Mine, vana hallkaru, ja mähi enese hästi pikkadesse juustesse, siis on sul öömaja ja peavari enese käest olemas tormisel sü-

gisööl.“ — Selle peale polnud vanakene midagi vastanud, vaid hakanud jälle ronima ülespoole. Kuid see polnud keegi arstirohukorjaja vanakene, vaid oli olnud mäevaim, kes oli tahtnud proovida inimesi. Kui aga oli saabunud öö, oli ta lasknud uuesti alla orgu ja ta hallid juuksed olid lõhestanud kaljud, olid kiskunud alla orgu määratumad kivi, jää- ja lumelademed. Kõik kaljuseinad olid vastukajanud ta naerust. Suurem osa orust ja ta elanikkudest olid rusude, jää ja lume alla maetud. — Nagu ennemalt olid ülemeelsed inimesed pilganud ning naernud vanakest, nii oli nüüd lõpuks mäevaim nende valude üle naernud. — Nii kõneleb saaga.

Pidi küll olnud olema hirmus loodusemõll, sest orus asus hall liivameri, millest läbi keerles jääliugustikuoja, laialt ja haruliselt ja ujutas üle enese ümbruse. Täna oli siin ta säng, homme seal: kogu org näis kuuluvat metsikule mäejalale. Mäeküngastel, mida liiv oli moodustanud, õitses kohati kanarbik ja haljendas kadakas ja mõni kidur kuusk, kuid nende sekka oli mäevaim paisanud määratumad kaljumürakad, mille külgedel ronisid sisalikud ja kasvas sammal. Peadpööritama ajavatelt kõrgetelt kaljuseinelt nirisid alata alla hallid liivamäed ja kivivared, nirisid alata, kestvalt. Nad nirisid nii tuhanded aastad, kuni määratumad kaljud on nirisid liivana alla sügavasse orgu. Kuid kes arvestab siin aastatuhandega, kui ehitada üles maakera ürgsügavusest kõrged Alpid!

Prügi ja kivivare keskel võis silmata seal ja teal üksikut maariba, kus virelesid põõsad, kidurad männid ja kuu-

Moskva kringlitööstus
O. DIETRICH — Tallinnas.

Kauplus ja ladu:
Suur Tartu maantee nr. 12.
Telefon 4-93.

Müük suurel ja väiksel arvul.

Kellad, kuld- ja hõbeasjad.

Kõige odavam ostu- ja paranduskoht
on

Väike Karja tänav 2,

Kellasepmeister

P. EICHELMANN.

Ostan kulda ja hõbedat.

Väike Karja tän. 2.

Väike Karja tän. 2.

sed. Sarnase kitsa metsiku maariba viimasel tipul, mis moodustas väikese kitsa luhakese, mitte kuigi kaugel metsiku mäeoja liivamerest, asus vana kokkuvajunud, sammeldanud onn. Ainult see oli järgi jäänud väikesest onnideperest mäeoru sügavuses ja oli ümbruskonnas ka ainukene inimeluase. Mõlematelt kaljuseintelt nirises alla lai, raske liivajõgi. See oleks ammugi vaese majakese matnud enese alla, kui mitte üleval kõrgel ta kohal poleks asunud kaugele etteulatav kaljutomp, mis lahutas liivajõe paremale ja pahemale nirisema, nii et all luhal võisid elutseda põõsad ja asuda onnikene. See kaljusein oli kui roheline saar kesket kivide- ja liivamerd ja kalju, kõrgel ta kohal, oli ainukene kaitse.

Onnis elasid neli inimest. Need olid Hans, kellel kuulus onn, ta naine, laps ja vend.

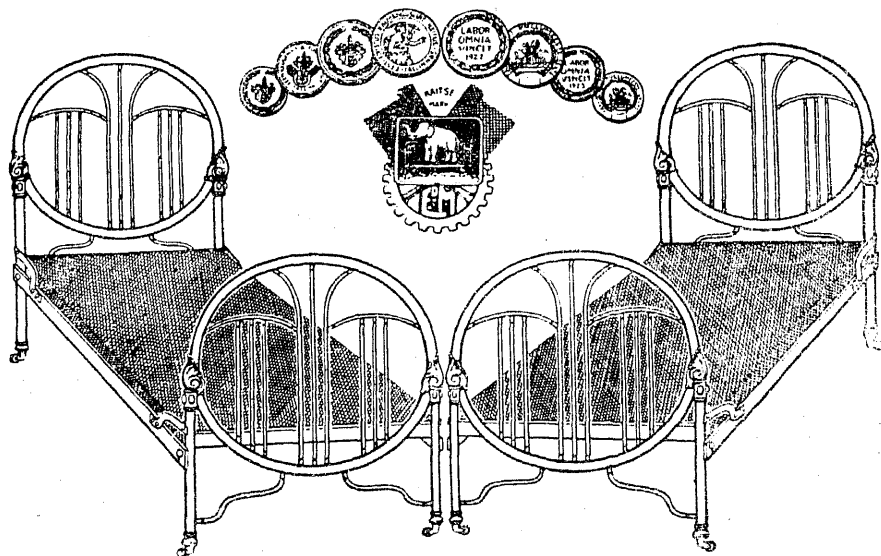
Hans oli alles mõni aasta tagasi enesele naise toonud metsamaadelt. Ta

naine oli elanud seal ühe söepõletajalase tütreana, kelle ema oli söemiili kukunud ja ärapõlenud. Ta isa oli salakütt, kuid aast' aastalt oli ta mahakõmmutanud ainult ühe nendest lugematutest metskitsedest, et varustada lihaga naist ja väikest tüdart, kes kosumiseks ning kasvamiseks vajab liha. Ent ometi oli ta salakütt, ja nii juhtus ta ühel kuuvalgel ööl metsavahtilega kokku. Need tungisid söepõletaja — salaküti kallale. Tekkis metsik heitlus. Viimaks viskasid metsavahtid salaküti kõrgelt kaljuseinalt alla. Kukkuja all murdus kuusk, mis kasvas all sügavas orus. Söepõletaja oli surnud. Kuu loojenes, päike koitis. Ikka veel istus tütrekene akna all ja ootas isa koju tulevat.

Seal möödus Hans majakesest pikaldaste sammudega. Ta teadis juhtumisest ja pidi leinajatele tooma kurva sõnume.

Söemiilist leegitses väikene sinine tulukene „Ära seda kustuda lase, Hilda,“

ED. MÖLLERSON

Raudvoodi- ja traatvõrgu tehas.

TALLINN, Kopli tän. 10. Kõnetr. 26-70.

Libanoni seeder

sõnas Hans, sest tema hingekeesel ei põle muud tuld!"

Hilda oli saanud ütelsest aru, polnud enam isa oodanud, oli lukutanud enese sõepõletaja hurtsikusse ja oli nutnud.

Hulga aja möödumisel oli Hans uuesti tulnud ja ütelnud: „Hilda! ma mõtlesin, et kuna sul enam isa ei ole, peab sul mees olema.“

Mitte kaua pärast seda kolis Hilda Hansu juure mäeseina varju onni. Aasta pärast seda sündis noorpaarile poeg, kes selle jutu algusel parajasti imes emarinda.

Neljas onnielanik Hansu vend Jaak oli vilets mehikene. Ta ei teadnud vaid midagi, kui võrd väeti ta oli, sest ta oli nõdrameelne. Ta oli pika kaelaga ja veel pikemate kätega küürakas. Ta oli juba üle kahekümne aasta vana, ent ei kõnelenud. Ta hääli oli kui

ähkimine ja rögisemine. Pool arusaadavalt oskas ta häälitseada ainult sõna „Hans.“ Vennaga oli ta esimesest elupäevast koos olnud isa onnikeses. Vennaga oli ta õppinud püüdma esimesi forelle mäeojast; temaga seltsis oli ta näinud ema viimaseid häda- ja murepisaraid; vennaga seltsis oli ta kuulunud sureja isa õnnistamissõnu. Seda venda, kes oli temale ainukeseks ja kõigiks, armastas Jaak ütlemata: ta püüdis selle eest teha raskemaid päevatöid, temale ulatas ta paremaid suutäied, kui nad saviagu juures sõid. Kui Hans tõi koju noore naisukese, naeratas Jaak üliõnnelikult ja kui ta nägi Hansu vastsündinud poega, siis hoigas Jaak rõõmu pärast ja haaras kahe käega väikese ilmakodaniku järele.

Kahel jalal kõndimist ei suutnud Jaak ikkagi veel äraõppida, kuid osavasti ja heameelega ronis ta neljatõllakil nagu kilsed ja kaljukitsed. Keegi kütt võrdles teda kord naljaks kitsega. Selleüle naeris Jaak lõbusasti: ta arvas pilke olevat meelituse, sest loomadest pidas ta alati lugu. Kuid Hansule tegi pilge valu: ta süda ja silm kihvatas. Rusikas kätega astus ta kütti ette: „Kütt, mis puutub sinusse mu venna õnnetus?“

Kütt hiilis minema ja urises: „Need inimesed ei oska saada aru ka pilkest.“

Kui saabus pühapäev, mil puhkasid puuraiujate kirved, läks Hans oma naisega kaugesse metsakülasse kirikusse. Vahete-vahel kõnelesid nad heameelega pisut jumalaga. „Taevane isa,“ sõnas Hans ja pani karedad puuvaigused käed palves kokku, „ma ei palu mitte enesepärast, kuid lase meie pojukene

SHOKOLADI-, KAKAO- JA KOMPVEKIVABRIK

A. Brandmann

Soovitab suures valikus: igat sorti shokoladi, shokoladi kompvekke, omas vabrikus valmistatud kakaod j. n. e.

Rikkalik valik pühade kaupadest.

V. Tartu maantee, 4/6, Telefon 15-94

kasvada üles tervena ja tugevana ja lase, et temast saaks õiglane inimene!”

Äga Hilda palvetas neitsi Maarja altari ees: „Tervitatud oled sa Maria! Sooja kasukakest eeltulevaks talveks vajab mu pisukene pojakene.“

Jaak aga ei läinud kunagi metsakülasse: ta valvas kodus onni, karjatas kitsi, ronis neljatõllakil mäeveerudel, vilistas kaljukitsena ja haukus metskitsena.

Kellelegi metsiku üksilduse elanik-

Tõesti polnud selleks vaja kuigi suurt ettekujutusevõimu: kaljumürakas on taevane kuninganna valitsuskepigä ja haralise krooniga; kui vaadata alt orust üles, siis istus ta troonil ning hoidis süles last.

Kuju oli pisut ettepoole kallakul ja vaatas alla sügavasse orgu. Kuju oli onnielanikkudele kodualtariks, mille poole palvetati. Inimesed ei tulnud kunagi selle peale, et iseäraliku kaljukuju asus võib olla aastatuhandeid enne

Jordani jõe kaldal.

kudest polnud teada, et nad elasid toreda looduse keskel ja et nende ümber tegutses keegi jumalus alatasa looduse töötoas.

Nad ei osanud vaadelda metsikut toredust ümberringi. Ainult vahetevahel silmitsesid vaesed inimesed kaljutompi, mis kaitses nende onni, kuid muul põhjusel. Kaljutomp kujutas enesest hiigla suurt istuvat naist, kellel laps süles.

„Siin on meie armsa õnnistegija ema lapsukesega maapinnast võrsunud,“ nii uskusid vanad oruelanikud ning nii uskus ka Hans omas südames.

lunastaja Kristuse ja neitsi Maarja sündimist juba ürgajal siin.

Nüüd aga oli kujul ka veel üks iseäralus: varasel hommikutunnil, kui kõrged kaljuseinad hommikul koidu kiirtel lõid hallikaks ning mägedetipud punetama hakkasid, kuuldus kaljukujultheli, mis tuletas meele kauget kellaheli. „Taevased väehulgad laulavad meie õnnistegija emale tervituslaulu,“ ütlesid onnielanikud, tõusid üles asetelt ja hakkasid palvetama.

Heli tekkis kaljupraost, mis oli kaljukuju ja selle alustrooni vahel, mille vahelt puhus läbi tuul. See ei olnud mitte

ikka nii, vaid siis, kui esimesed onnid olid hävinenud, hakkasid tulema helid.

Ent nad ei pidanud ka kestvalt nii helisema. Tuli suvi; sellele järgnes sügis, armsad helid kuulusid küll ähvardava hoiatushüüdena, küll kaebliku hulumisena ning hädaldamisena.

„Hans,“ ütles Hilda ükskord, „inglid ei laula enam kiidulaulu neitsi Maarjale. Mis on viga taevasel kuningannal, et ta hädaldab, nutab? . . .“

— „Olen minagi seda mõtelnud,“ kostis Hans, „olen püüdnud enese sisetunnet juurelda. Olen küll patune, kuid siiski võin ütelda, pole ma mitte halvem, kui ennem olin. Armastan palavasti pojakest ja, võib olla, rikun teda suure armastusega.“

— „Vahest on see aga mu vaese isa hing, kes nii kaebab,“ arvas ta naine. „Tahan üheksa päeva paastuda ja toidu saata alla metsakülasse pimedale ojaeidele.“

Ta paastus ja tegi armastustööd vaesele pimedale ojaeidele, et ta tapetud isa leiaks rahuldust, kuid kaljukuju ülal nuttis ja kaebas.

Seal ütles kord Hilda, kas mitte ligi pole jõudnud aeg, kus esiwanemate ettekuulutuste põhjal ilmub lendav madu, kes luurab kuskil kaljukoopas.

Seda ei arvanud Hans küll mitte, kuigi tõsist muret sünnitas talle hädaldav heli, mida tekitas kaljukuju hommikul vara ja mõnikord koguni ka keskööl. Sagedasti, kui ta puhkas tööväsimust või unistas rõõmsast lapsepõlvest, ehmatas teda üles ta mõtetest hädaldav nutmine.

Ühel päeval ronis Hans kaljuseinu mööda üles kuni kaljukujuni, ronis üles

kujule nii kaugele kui suutis ning uuris kaljusid. Hilda seisis onni ukse ees, hoidis käe silme ees ning vaatas ülespoole. Ta mees, kes ronis praegu kaljukuju kael ja nüüd jälle lapsukese Jeesuse pea kohal, sarnanes kärbsele.

Kui Hans uuesti alla laskus ja onni astus, oli ta vaikne. Ta istus pojakese hälli juure ja hakkas teda kiigutama. Ta ei ütelnud nüüd sugugi hellitussõnu ega laulnud ka hällilaule, nagu see tal harjumuseks. Vaikides ja peaaegu haltsedes vaatas ta naeratavat lapsukest. Jaak hirvitas onni aknast sisse, hakkas korraga valjusti naerma ja tegi arusaamatuid häälikuid. Hans arvas, et saab temast aru ja ulatas temale tükikese leiba akna kaudu. Kuid Jaak ei tahtnud leiba, pigemini tahtis ta kätki juure tulla; igatahes tahtis ta väikest poisikest kanda kätel ning teda hüpatada.

Hilda istus kolde juures, asetas korvi kogutud seeni ja juuri, mis olid kuivatatud talvel tarvitamiseks.

Olid nadi kaua vaiksesti istunud, ütles Hans vimaks poolvaljusti: „Seal üleval ei ole asi mitte täiesti korras. Minu vanaisa jutustas sagedasti, pragu olevat nii kitsas, et ta vaevaga suudab toppida sinna enese käe. Minu isa võis prakku toppida juba rusika, kuid nüüd —“ mees vaikis, aga naine lasi vajuda käed rüppe ja vaatas küsides mehe otsa.

„Nüüd,“ ütles mees, „peab juba olema väle kaljukits see, kes tahab ülehüpata kaljupraost.“

Nende sõnade juures oli Hilda kärvesti üles tõusnud ja onnist välja astunud. Varsti tuli ta aga tagasi ja asus uuesti tööle.

*

J. LINK

Saapakauplused

Valli tän. 4 ja S. Pärnu mnt. 6.

Sealt ostate kõige kasulikumalt elegantseid ja vastupidavaid jalanõusid suures valikus.

Töö headuse eest täielik vastutus.

Valli tänav nr. 4 ja Suur Pärnu maantee nr. 6.

J. Link.

Tuli sügis. Alatasa nirises ülevalt oja ja veeretas enese vood üle liivavälja; ta oli kohati maad uuristanud, kaljurankusid ülalt alla kiskunud, just kui tahaks ta alla orgu tekitada uut kaljumägestikku. Seal ja teal sätendasid liivas väikesed läikivad sõmerad, just kui oleks päikese kiired ülalt alla toodud ja paisatud sügavasse hämarasse orgu, kus valitsemas igavesed varjud. Väikene kosk kohises taga kuristikus. Jaak asus vahete-vahel oja kaldal, imestas nähtavasti, et alatasa voolas ülalt alla vett, teadmata, kust ta tuli ja kuhu ta läheb. Ta naeratas, kui vaatles voogusid. Siis heitis ta selili liivale, vahtis üksisilmi sinisesse taevasse, kui palju seda võis näha kaljurahnude vahelt. Siis naeris ta jälle valju häälega. Kord ütles Hilda: „Narrikene naerab ainult, kuid ei tea ise miks.“

— „Kui ta aga naerab,“ kostis Hans, „targemgi inimene ei oska maailmas paremat teha, kui naerda.“

Hans ise naeris üsna harva.

Jõudis kätte talve. Ülal kaljurahnude vahel ja kuristikudes hulus torm. Õhus kohises, mühises midagi; hallid kaljuseinad seisid liikumatult paksus läbi-pääsematus udus. Tuul hulus õnnikese ümber, kiunus onni aknakese taga, kuid kaljukuju kaebelid olid vaikinud: Kõik praud ja lõhed oli lumi täitnud. Kõle, kuiv õhk puhus alla kaljuseintelt, lohkudest ja temaga ühes ka mõnigi kivi, mis polnud kinni külmanud. Järsudel liivaküngastel ei püsinud lumi: tuul puhus ta kohe minema.

Onnis oli videvik ja valitsemisvõime enese kätte oli saanud pikk öö. Koldes praksus tuli, peerg leegitses peerujalas,

kuid ei tahtnud rahulikult põleda. Onnikeses oli soe ja üksilduse peale vaatamata koguni mugav. Hilda hoolitses lapsukese eest; ta kõneles lapsele isast, kes töötab kaugel metsas ja alati armastab pojukest. Ta kõneles lapsukesele ka taevaisast, kes elab kõrgel taevast ja saadab sealt inglid alla, et need kaitseks lapsukese isa metsas.

Lapsukene naeratas neid sõnu kuuldes; ta sules silmad ning nägi nüüd ise taevast ja seal taevaisa, ka inglid lendasid kuldseid kaljuseinu kaudu üles ja alla.

Mehe vend hoolitses kitsekeste eest, jutustas neile omamoodi enese rõõmudest ja kurbustest, nii kuidas ta seda mõistis. Kitsed kuulasid teda osavõtlikult, noogutasid sarvedega ja lakkusid ta kaela. See tegi mehikesele suurt rõõmu.

Hans oli päevatöös ja raius puid mõisniku metsades. Ta tahtis meelsamini töötada päevad ja ööd kokku, et teenida kahekordse palga; ta tahtis enesele muretseda majakese metsakülas, kus ähvardav hall kaljurahn ei asu ta perekonna kohal.

Kuid kehv oli Hansu päevapalk, nii et ta igas nädalas suutis muretseda ainult ühe kivi ja ainult ühe palgi ehitatavale majale. Laupäeviti, kui ta sammus jääliugustikkudest ja lumevallidest üle kodu poole, vaatas ta ikka üles kaljukuju poole. Ent valitses juba pime öö, nii ei suutnud ta sugugi märgata, et kaljukuju kummardus enese troonil ikka ja ikka rohkem ettepoole.

„Kui halb on Hilda, et sa kogu nädal pead igavuses vaevlema,“ ütles korra Hans naisele.

I. klassi

daamide ja härrade juuksetööstus

GRANBERG

TALLINNAS,

Lai tän. nr. 7.

Kõnetraadid 20-12 ja 25-86.

— „Ma ei vaevle sugugi igavuses,“ kostis naine, „sest mul on ju laps ja Jaak kaitseb meid mõlemaid. Vaata aga sina hoolega ette, et sa ei jää mõne mahalangeva puu alla. Ka purded kuristikude üle on pihastanud ja libedad. Parem juba roni kuristikku ja sealt uuesti välja, kui astud kahtlasele purdele.“

— „Kannata pisut veel, Hilda! Aasta pärast hakkab ma ehitama maja, siis elame juba külas teiste inimeste seas.“

Just kui oleks tema arusaanud isa sõnadest, nii hõiskas nüüd poisikene ja siputas jalgu. Ka naine ise oli liigutatud, nii kaebavad, nii igatsevad, nii kodused olid sõnad „siis elame juba külas teiste inimeste seas.“

Saabus kevade. Nädalate viisi puhus soe kevadetuulja mäekuristikkušid kaudu ilmusid rohked kevadeveed. Üks lumelaviin teise järel langes alla mäekülgedelt ja kattis enese alla kõige kõrgemad puud.

Samal ajal ajas taga lollakas poiss ühte kaljukitsekest. See oli laskunud mäelt alla kaljukuju jalani ning näris seal kasvavaid kuuseoksi. Siis tõstis ta pea, nii et tahapoole asusid kõverad, teravad sarved ja hiilis alla orgu — onni poole, kus ta oli kuulnud kitsetallekesi määgivat. Temal näis olevat igav lumeväljade ja teravate kaljunukide vahel ning tahtis teisi kaaslasti ülesotsida, kes häälitsevad. Seal silmas teda Jaak ja kärmas ning väle, nagu oleks ta ise mõni kaljukitse, ronis ta üles märke, et loomakest alla tuua. Ta poleks olnud esimene, keda Jaak nii kinni püüdis ja loomad näisid mõtlevat: „See on ju Jaak, ta on hea loom, ta kuulub pigemini meie hulka, kui nende

mõrtsukate hulka, kes kõnnivad kahel jalal: see on Jaak, ta ei tee meile kurja.“

Kütt aga ei tohtinud Jaagule midagi halba teha, kuigi ta mõne metslooma kinni püüdis: mis püütakse kinni metsas, see on püüdjaja päralt.

Täna aga lippas kaljukits, kui ta märkas Jaaku lähenevat, suurte sammudega mäest üles. Loomake näis olevat jõudnud otsusele: „Jaak on küll õiglane inimene, kuid ma ei usalda teda veel. Kas on mind vaja talli kinni püüda või koguni milleks muuks halvemaks? Kes seda teab.“

Kaljukits on minema läinud, kuid Jaak seisis üleval kaljurühma juures ja vaatas tuseselt enese ette. Viimaks ronis ta kaljukuju kaudu üles, nagu ta kord oli näinud venda ronivat, ja vahetis avatud prakku, mida täitis lumi, jää ja lahtimurtud kaljupangad. Nii vaatas ta kaua aega, käänas pea paremale ja pahemale poole, ägises vihaselt, näitas rusikat ning oli tumepunane näost.

Kui ta lõpuks laskus alla orgu, püüdis ta vennanaise eest eemale hoida, et see ei saaks aru, mista on ülal näinud. Milleks on vaja hirmu ning kartust tunda, kui tema, Jaak, juba selle hädaohu ärahoidmiseks abinõusid leiab? Ta hiilis väiksesse puukuuri, võttis mõne puuhalu, palgijupi ja raske kirve, kandis selle kõik mäeveerele ja tagus palgid ja puuhalud läbi lume ja võsastiku sügavasse maa sisse.

„Kes teab, mis jälle on Jaagul mõttes?“ mõtles naine iseeneses, kuid lasi poissi jännata. Saabus õhtu; kitsed määgisid tallis, sest Jaak polnud neile täna toonud süüa. Isegi väikene poisikene hällis otsis silmadega enese ümber, sest puudus Jaak, kes muidu hälli

J. TALLIKAS

TALLINN, Vana Viru tän. 5.

Suures valikus sadulsepatöid: naisterahva käekotte, portfelle, sumadane ja kirjataskuid. Inglise ja vene hobuseriistu, sadulaid, ratsavaljaid ja mitmesuguseid nahast töid.

Müük suurel ja väiksel arvul.

Kõige odavamalt ja parema kauba saate valmistajalt ostes.

Võetakse vastu ülevalnimetatud tööde tellimisi ja parandusi.

kõrval istus ja väikeste jämedate sõrmedega varjupilte näitas, kui ka nipsu löi, nii et naerma pidi. Jaak oli ülal kaljukuju jalal. Hilda ei näinud teda küll mitte, kuid kuulis, kuidas ta tagus vaiu maasse. Hoobid kostsid kaljuseintelt tagasi, ja kui Hilda hüüdis „Jaak“, siis kostis kaja ka kaljuseintelt tagasi. Iis aga tagumine kogu öö.

* * *

Rändajad, kes jõudsid otsaga metsakülasse, jutustasid, et all orus juba viilooma hakkab ja et õunapuud ammugi õitsevad. Ülal mägedes vaid kohisesid ning vahutasid mudased, hoogsad veevood ja veeretasid kuristikudesse lund, jääd ja kive ülalt mägedelt. Kaljuseinu mööda varises rohkem kive olla kui muidu ja veereennides vajus lumi ja jää ikka rohkem kokku ja veeojad nirisid kaljuseintelt alla ja sünnitasid väikseid koski; ilmatusuured lumevallid hakkasid mäeveergu kaudu alla langema ja kukkusid ikka kiiremini, kõik teel purustades ja enesega kaasa kiskudes, alla sügavatesse orgudesse.

Puuraiujad peatusid metsas tööd tehes, kuulatasid tumedat mürinat, mis siin ja seal kaljukuristikudest kuuldavale tuli ning kaljuseintelt vastu kajas.

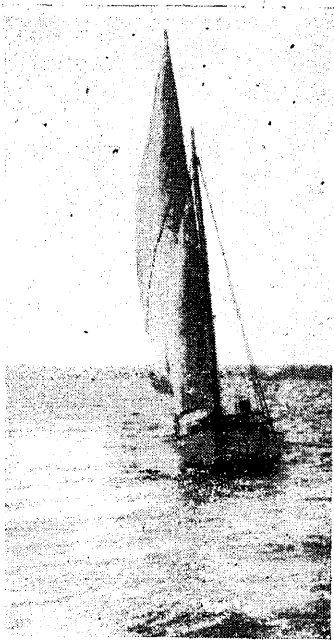
Oli mahe, päikesepaiseline mai kuu päev. Hans oli leidnud sellel päeval mädanenud puurisu juurest meespea lille, oli selle noppinud ja kübara paela vahele kinnitanud. — Praksus siin ja müristas seal, metsakülas polnud karta mingit hirmu ja kunagi polnud linnukesed paremini laulnud, kui tänasel hommikul. Vastu lõunat algas mägedes hirmus praksumine ja müristamine: igalt mäekallakult langesid alla lumelaviinid, kaljuranck murdus lahti, mõnigi kaljukits maeti lume ja prahi alla ja metsikust

kärast ärahirmutatud hallikas kanakull ja kaljukotkas tõusid üles õhku ja lendasid rahuliku metsaküla poole. Ähmas-te mudaste või sinakate suurte jõgedena, kõiki enese alla mattes, kõiki hävitates, laialiste lainetavate veeväljadena või ahtakeste, kuid elavate üle kivide karglevate ussikestena tormasid laviinid alla. Neid ei takistanud mingi puu: ainul tuulehoog murdis juba ennem maha saajaastased metsahiiglased, enne kui lumevall neid katta jõudis; ainult hallid kaljuninad ulatasid vahutavatest lumevoogudest välja, nii et kõik oli mässitud tihedasse udupilve, kuid allpool kogusid vood endid uuesti ja tormasid veel ägedamalt kõiki hävitades kuristiku poole.

Metsamaades kuivasid korruga jõed, kuid seegi veidikeseks ajaks: pea olid

Tamaskuse värav Jerusalemas.

Merel.

nad lumevallid läbiuuristanud ja kõiki üleujutates tulid nad koletisena, kandes enese turjal jääpanku, puutüvesid ja ka kaljurahnu.

Puuraijujad raputasid pead: küll on metsik päev. Kas ei ole mitte lendav madu vallale pääsenud?"

Hans oli pikkamisi puid halgudeks lõhkumas ja sülda ladumas, kuid mõtes mõlkus tal: on rasked ajad, kuid aasta pärast asun külasse elama; külas ei ole karta enam mingit hädaohtu ja sinna maale kaitseb mu omakseid püha neitsi Maria ise. — Kuid mürin läks alatasa valjemaks. Hans pani kirve käest ja kuulatas. Kui aga kogu maapind kõi-

kuma hakkas metsikute loodusjõudude möllust, tegi Hans korraga suure hüppe ning ruttas üle kivide ja kändude karate metsiku kaljuoru poole.

Lumevallid ja mägestikuojad panid tal sagedasti tee kinni; siis vahtis ta üksisilmi voogudesse ning arvas tundvat vetest väljaulatavates puu- ja palgi-osad enese onni. Mürin ülal mägedes ja kohin all kuristikudes tahtis võtta temalt kõrvakuulmise, kuid ta kiskus kübara sügavasti pähe ja väsimatult pool suulutud silmil tungis ta edasi järsu kaljuavause poole, kust kaudu võis ta pääseda metsikusse, väiksesse kaljuorgu. Ta käänas ümber kaljuseina, nägi enese ees kaljuorgu, — seal ei tahtnud teda korraga enam jalad kanda, ka hing pidi tal rinnus kinni jääma. Üleval kaljuserval polnud enam kaljukuju. Määratu liivajõgi langes alla just sinna, kus oli ta onn. Onni polnud ka enam näha. Hans seisis paigal, nagu oleks ta muutunud kaljukujuks. Alles veidikese aja pärast hakkas midagi ta rinnus pakitsema ning värisema. Kui mitte siit ilmast vankus ta edasi, otsima omakste surnukehi; otsima riismeid.

Seal, kus kunagi oli seisnud ta onn, asus kivi, lume ja prügi mägi, just kui oleks ta alati seal olnud. Sealt välja ulatas murdunud, haruline kaljukuju.

Kaljukuju ümber keksisid paar kilse ja mökitasid vahetevahel. Kuid selle mullamäe kallal näris juba kaljuoja, kuid teisel pool oja kaldal. — Hans tõmbas mõlemi käega üle silmi, ta arvas enese nägevat und, sest ta seisis ise ju rusuhunniku keskel, — aga teisel pool oja kaldal asus ta onnikene.

„Oh Jumal“, Hans ei pannud tähele enam mingit hädaohtu, kargas üle

KUNSTFOTOSTUUDIO

A. TEPPOR & Co.

Viru tän. 3. II korral, K.-m. Karl Lembergi peal.

Valmistab väljamaa meetodi järele maitserikkalt igasugu kunstpäävapilditoid igas suuruses ja tehnikas — üksikult ja gruppides.

Soovikorral ülesvõtted koha peal.

Kooliõpilastele ja gruppidele hinnaalandus.

kaljuküingaste, oli korraga sügavas, külmas ojas, sealt aga kargas enese onni ette. Ta oli viltu vajunud, palgid olid paigast nihkunud, kohati koguni murdunud, kuid muidu täiesti korras. Uks oli pärani lahti.

Hinge kinni hoides astus Hans onni. Onnil puudus laudpõrand, puudus kolle, puudus ahi, püsisid paigal ainult seinad. Kuid näe, seina küljes rippus veel kätki ja seal magas, hoolsasti riidesse mähitud, ta laps. See ärkas heledast kisast,

omamoodi, kuidas võis see olla juhtunud. Mitmed arvasid, et lendav madu on koopast vallali pääsenud ja õnnetuse toonud. Teised uskusid, et onn ja lapsukene vigata jäid, on kivist netsi Maria imetegu, kes ise nüüd prügi ja liiva alla maeluna lamab. Keegi vana karjane ütles, et tema arvates on nii juhtunud: ülevalt mäetipult on suur laviin hakanud veerema allapoole; ta on enesega kaasakiskunud ka kaljukuju ja on siis otse teed alla langenud. Seega

Rannamaastik

M. Hornbruch foto.

mis tuli isa suust. Hans haaras ülekeevate tunnete mõjul lapse ning surus ta enese vastu rindu. Pääsenud metsikute loodusjõudude hävitavast mõjust oleks lapsukenepeaaegu lämbunud isa rinde vastu.

Peagi lasi isa pojakese langeda kätikisse: ta silmavaade tarretas ja palged kahvatasid. Ukse taga kramplikult palgist kinni hoides kükitas ta naine. Hilda oli vigastamata, aga surnud.

Nii leidis Hans tema.

Pärast poole tulid kokku metsaelanikud, et näha imet. Igamees seletas

on tekkinud ka suur õhuvool, mis on laviini eel käinud ning onnikese ühe tõukega teisele ojakese kaldale paisanud. Seinad on lapsukest kaitsnud, kuid naise on õhuvool lahtise ukse kaudu lämbutanud. Ka varem on laviinide langemisel sarnast juhtunud: õhurõhumisel on suurte laviinide veeremisel terved ürgmetsad mahamurtud ja üksikud suured puud ja kaljud üle sügavate kuristikude heidetud.

Inimesed arvasid, et nähtavasti oli seekord lugu küll niimoodi, ja läksid laiali.

Vaene Hans jäi oma surnud abikaasa ja väetima lapsukese juure onnikesse. Sagedasti astus ta ukse ette ja hõikas Jaaku. Kitsed tulid ta juure ja silmitsesid teda; ka nemad ei teadnud, kus oli Jaak.

Kui siis lapsukene magama uinus, istus Hans vaikselt onnis. Tumenenud aknaruudud polnud ka purunenud.

Hans silmitses esivanemate puudulikke märke, riste ja südameid, sest muust asjust ei näinud ta eelkäijatelt olevat aimu ja olid need ka jätnud paranduseks järeltulijatele.

Kahe päeva pärast tulid inimesed tagasi ja kandsid puuraijuja naisukese kaljuseinte varjul asuvast onnist üle kuristikku väiksesse metsaküla surnuaeda.

Hans ronis selle järel päevade kaupa üles kaljudele ning otsis venda.

Ta ei leidnud teda kunagi enam. Seal kiindus ta ainult ja täielikult lapsesse Metsaküla läheduses, üsna sinna ligilähedale, kus ta raius puid, oli Hans ehitanud enesele paksudest puukoordest hurtsiku.

Metsikus kaljuorus polnud tal midagi enam otsida. Kolm aastat hiljem, kui kesk palavat suve olid lumelaviini viimased riismed ärasulanud ja ärajooksunud, leiti kaljukuju lähedalt prügi alla maeluna vaese Jaagu luudkonnid. Ta kõrval asusid kirves, vai ja palgijupp, mida ta viimasel päeval enne õnnetust tahtis taguda mäeveerule maja kaitseks. Truu hing oli märganud ähvardavat hädaohtu ja tahtis sarnaste kaitsevaid abil kaitsta venna onni. Metsikud loodusejõud, kellel pole aimu armastusest,

olid ta toonud sealt enesega ühes alla orgu.

Metsikus kaljuorus ei kasva enam ainukestki rohulible, — on ainult prügi, liiv ja kaljumürakad. Üksiku onni viimased riismed on mässavad mäeojavood ammugi minema viinud, ja mäekülgesid kaudu langevad jääliugustikud ikka ja ikka alamale.

Nii on viimased inimesed minema kihutatud metsikust orust. Metsakülas elab Hans veel praegugi, kuid vana mehena. Ta elab vaikselt ja allub saatusele. Ainult kevadel, kui mägedest laviinid allaveerevad, hakkab ta keha värisema ja ta haarab kahe käega poja ümbert kinni.

Poeg on võrsunud sirgeks, kenaks, tugevaks noormeheks. Hommiku vara kuni õhtu hilja töötab ta metsas. Kuid majaehitusega külas pole veel algust tehtud. Puuduses peab koguni noor puuraijuja enese päevad surma poole saatma, ei tohi koguni mõelda kodukanakese kosimise peale, sest puudub peavari. Keda peab ta süüdistama? Kas kõrgeid kaljumägesid? Ta laskus kord nendest eemale lamedasse laia maailma, kuid need kurjad, armsad mäed tõmbasid teda tagasi ja tervitasid teda uuesti muredega ja hädaohtudega.

Kui noormees mõtleb nende peale, siis tõmbab tal sagedasti süda kokku, kuid minema nihutab noormees enesest noru, nii et ta alla sügavusse kaob nagu lumelaviin, rõõmsasti hõiskab noormees, nii et roheline mets ja mäepäikese paistelised kaljuseinad mitmekordselt kajavad vastu.

G. BIRK Auruvärvimise ja keemilise (bensiiniga) puhastuse tööstus

Tallinn, Maakri tänav, 23. Telefon 13-18

1. jaanuarist s. a. värvimise ja puhastamise tööde linnad

alandatud kuni 15%

Ülikondade pressimine Hoffmans Methodi masinal **ainult 75 senti.**

Äri avatud kella 8¹/₂—5.

Töö kiire ja korralik

Äri avatud kell 8¹/₂—5.

Hundiküla õnnekell.

Margarete von Bülow.

Hundiküla, nagu suurem osa Thüringeri metsas asuvatest küladest, oli pisukene paigakene, kelle elanikud, et hinge sees hoida, suvel ja talvel tööd pidid tegema. Kuna mehed metsas või kehval põllulapikesel töötasid, rändasid naised mõnedki head penikoormad orgu ja kaugematesse linnadesse, et ära müüa marju, lilli, kadakakimbukesi või õlest punutud jalamattisid. Nii sündis aast' aastasse: lapsed õppisid vanematelt tegutsema ning elasid mitte halvem ega ka parem, kui vanemad.

Tol ajal, kui meie jutt kõneleb, asus küla lõpul, seal kus punane raudkivi sein järsult üles tõuseb, väikene puhas majakene ning selle ees asus veel väiksem aiakene. Majakene näis järsu raudkivi seina varjul hästi kaitstud olevat, sest teliskivid ta katusel old vähem luitunud kui teistel, naabruses asuvatel majadel, aknaluukidel võis kohati veel värvi ära tunda, millega nad kunagi värvitud olid, ning aeda ehtis koguni suur pöösas punaseid nelkisid. Ent selle puhta majakese uks oli kogu päev lukus. Majakeses elas usin, kasin, kokkuhoidlik lesknaine, keda külarahvas „Aabeli Annaks“ nimetas ja kes teistest midagi teada ei tahtnud. Ta oli kaugelt vabriku linnakesest siia mehele saanud, kuid ta mees oli metsas puude raiumisel õnnetumat surma saanud. Nüüd elas ta tagasihoidlikult üksinda omas majakeses, sest teised külaelanikud näisid talle olevat kerge-meelsed ja hooletud

Kogu eluaeg polnud Aabeli Anna ühtki tööd hooletusesse jätnud või tegemata unustanud. Suvel käis ta korralikult iga kahe nädala järel kaugel asuvas kirikus ja võttis alati kirikuvaestele mõne penni kaasa. Ta kandis veel neidsamu riideid, mis ta kaasa varana ligi oli toonud, tegi ka enesele jalanõud, nii et teiste inimeste abi ei vajanud. Võõrsilkäimist ta ei sallinud: see segas esiteks teda ta töödes ja teiseks polnud tal ka midagi teistele rääkida. Teiste rõõmud ja kurbused jätsid ta külmaks: eks igaees muretse ise enese ette.

Ükskord, vastu õhtut, kui ta kavatses toimetama minna kitse, tuli teed mööda väikene, hall, küürakas mehikene, jäi imestades aia ette seisma ning silmas veel tähepanelisemalt majakest: Selle peale löi ta imestades käed kokku ja hüüdis mitu korda: „Siin on iga aasta alati muutmata. Milline tubli perenaine te veel ei ole!“

Aabeli Anna, kes kunagi teistelt küdusõnu polnud kuulnud, neid ka kunagi ei igatsenud, tundis siiski veidike rahuldatud olema, et mehikene imestas, astus lähemale ning küsis mitte just liig sõbralise tooniga: „Te olete, arvatavasti, kaugelt eemalt?“

— „Koguni mitte! Elan siin mäe otsas metsas. Igal aastal teen oma käigu läbi küla, kuid asjata olen ühtki lahtist latti te aiast otsinud. Teistel aga, sellevastu . . .“

— „No jah teistel!“ hüüdis Aabeli

Tallinna Krediit Pank

Asutatud 1907. a.

Tallinnas, Suur Karja tänav 23, omas majas.

O s a k o n n a d: Abjas, Antslas, Haapsalus, Hiiu-Keinas, Jõhvis, Narvas, Nõmmel, Tartus, Türil, Viljandis, Võrus.

Toimetab kõiksugu pangaoperatsioone kodu- ja väljamaal.

Anna vahele. „Te näite olevat korra-armastaja mehikene. Mis on siis te ametiala?“

— „Olen kellameister. Vahest on ehk Teil midagi järgi vaadata? Teen seda heameelega ja lepin iga tasuga. Tahaksin heameelega näha, kas maja seest ka nii puhas on, kui väljast.“

Naine avas aiavärava ja mehikene lipsas kiiresti aeda. Ta astus suurte laiate, hallide viltkingadega vaevalt kuuldavalt, ei tõuganud ka millegi vastu, nii et Aabeli Annale ta koguni meeldima hakkas.

Unisel seinakellal õlitas ta raitad, samuti ka võidis vokit ning ukse sagaraid ja ei võtnud muud tasu, kui klaasi täie kitsepiima, mis ta hea meelega tühjendas. Viibimata jättis ta ka jumalaga.

„Eks tulge mind ka vaatama,“ sõnas ta minekut tehes, „kui seeni üleval mäel otsimas olete! Tulge aga otsekohe edasi, ära eksida pole võimalust!“

Mitte kaua aega pärast seda luki ta Aabeli Anna ühel päeval välisukse ning läks korviga metsa, et arstirohtusid ja seeni korjata. Ent ta oli raskest muremõtetes: külas oli loomade keskel tõbi lahti puhkenud, ta mõtles kitse ja selle talle peale, sest kergesti võis ta ootamatul kombel hätta jääda. Ohates astus ta kivist astmeid mööda üles mäele ja ronimine näis talle iseäranis raske olevat, nii et talle näis, kui rõhuksid ta eluaastad teda; see polnud muud midagi, kui mure kitse pärast. Kui ta aga üleval mäel oli, näis nagu oleks tal nägemine tõntsiks jäänud, sest ta hulkus edasi, ega pannud tähele, et tee ääres kasvasid kõige pa-

remad arstirohud ja kõige kollasemad seenekobarad

Parajasti langesid päikesekiired längus läbi kuusepuude okste ja kullatasid kullakarvaliseks sammeldanud metsaalust, kui Aabeli Anna korraga märkas, et ta on tundmatusse metsavõsastikku sattunud, jäi seisma ning silmitses enese ümber.

Kui ta nii enese ümber vaatas, silmas ta sinist suitsuvinet keerledes suure kivimüraka varjult üles poole tõusvat. Et tal tundus olevat siin nii üksinda ja mahajäetud, rõõmustas ta üpris, sest ta arvas, et metsatõelised on tulelõkke üles teinud. Kui ta kiiresti edasi ruttas ning kivi taha sammus, leidis ta, et väikene, hall kellameister tule juures istus ja tuhas kartulaid küpsetas.

Kui see naist silmas, teretas ta sõbralikult ja palus tule juures jalgu puhata. Aabeli Anna toetas kandekorvi vastu kivi, istus maha, ja vaatas imestades enese ümber, sest kellameistri asukoht paistis talle imelisena. Põõsaste ja kivide vahel tiirles väikene kitsas jalarada kaljuni, kus väikene üks nähtaval oli, mis sarnanes vanale kirikuuksele.

„Elate Teie siin, kellameister?“ küsis Aabeli Anna.

Väike mehikene noogutas peaga ja naeris: „Kuigi mu eluase keldrikorral asub, on väljavaade nagu ülevalt kõrgelt tornilt alla. Teie teate muidugi, et siin mäe tipul oleme. Et Teie aga ise kindlusele jõuaks, et minu juures ka kõik kasitud ja haritud on, tahan Teile mu elamu sisemust näidata.“

Too meeldis Aabeli Annale. Olid nad küpse kartulaid soolaga head

E. Tolmats'i **Kunstkäsitöö- õpetöökoda.**

TALLINN, Narva maantee 22.

Võetakse vastu kõiksugu kunsttööde tellimisi:

Kunstlilled; tikandused masinal ja käsitsi; eesti, araabia, persia, ungari ja teiste laadilistes töödes.

Pitsitööd; kunstkudumine varrastel.

Pesu joonistus ja õmblus.

Jlumaalimine käsitöö alal: pastinello ja mitmesuguste teiste värvidega.

Kunstvärvimine: eht Jaava batik, mokaio, vaha ja prits.

Papptööd, kompositsioonjoonistus ja stiilõpetus.

Õpilasi võetakse vastu igal ajal.

maitsta lasknud, kattis vanakene tule tuhaga ja lähenes kaljuseinale.

Aabeli Anna pidi hästi kummar-duma, et uksest sisse astuda; siis aga leidis ta enese olevat suures võlvilud hoones, mida julgesti võis võrrelda jõuka talutare sisemusega, ainult selle vahega, et laest rippus alla väikene hõbedat valgust jagav lambikene.

Kellameister näitas talle nikerdatud puust kapit, mille küljed olid kaetud kuningate kujudega, kuid niivõrd väikestega, et silmad kirjuks läksid, seda silmitsedes.

„See on pärandus Kuffhäuserilt!“ ütles vanakene, ei andnud aga naisele aega rohkem pärida, vaid näitas talle veel hulk mitmekesiseid imelisi asju, mis pärit olid kaevandusest, valuahju-dest, koobastest, lossidest ja varemest, mis asusid Thuringeni metsades. Sageli olid need ainult väikesed puutükikesed ja kivikesed, kuid et vanakene neid tähtsa näoga seletas, arvas naine need väärtasjad olevat, kuigi ta neist ei suutnud saada aru.

Vahepeal oli naine uudishimuliselt silmitsenud ust, mittle taha olid pikad raudlatid asetatud ja mis oli lukustatud suure rippuva lukuga.

„Nähtavasti on siin kõige kallim varandus peidus,“ arvas naine. Igakord, kui ta uksele lähenes, kuulis ta ukse taga iseäralist mühinat ja põrinat, mis teda ehmatas.

Kui oli vanakene kogu oma varanduse kätte näidanud ja välisuksele lähenes, võttis Aabeli Anna südame rindu ja küsis: „Mis on siin riivide ja lukkude taga peidus?“

— „See on kell,“ ütles vanakene kulme kortsutades. Kuigi naine seda

märkas, igatses ta siiski hea meelega kella näha. Ta tähendas, et vaatamine ei või kellale kahju teha ja sõnas meelitades: „Teie võiksite ju korraks ukse avada, sest ma ei varjanud ka Teile midagi, mis oli mu majas!“

Ent vanakene hüüdis pahaselt: „Kui kentsakas Teie olete, kulla emand! See pole mitte harilik kell, vaid hundi-küla õnnekell. Kui külas keegi sellest saab teada, kaotan ma teenistuse.“

— „Ah minge oma kartusega,“ vaigistas Aabeli Anna, kes nüüd alles õige uudishimuliseks oli läinud. „Teie teate ju ometi, kellameister, et mul viisiks pole naabrinaistega keelt peksta, ega küla tänaval vadistada. Jah, muidugi peab ju kartma, kui keegi teie Teid paluks, kuid mind võite juba uskuda.“

Nii avatles ta veel veidikene aega vanakest. Lõpuks ei suutnud vanakene enam vastu seista; oli ta naiselt van- dega töötuse saanud, et see sõnakestki tollest teistele ei lausu, avas ta ohtes ukse.

Aabeli Anna, kes uudishimuliselt üle ta öla silmitses, nägi enese ees suurt hämarat ruumi, seal aga asus otse talle vastu suur, sinakalt valgustatud, särata kella numbrilaud. Ümberringi numbril- laua ümber olid umbes sada numbrit ja iga numbri juures väikesed tähed. Ka oli kellal mitu värvilist osutist, kuid nende hulgas üks ainukene must, mis oli teistest hulga pikem.

„Eks sa näe!“ imestas Aabeli Anna ning raputas pead. „Ent siit ei saa minna midagi aru!“

— „Oh,“ ohkas kellameister, „on raske ja tülitav teenistus. Kaks küm- mendkolm tundi järgimööda on kell

Tähele panna!

Kes kauba teaduse peale rõhku paneb, see ostab

LIER & ROSSBAUMI juurest

Viru tän. 7, Tallinn. — Kõnetraat 27-34.

ÕMBLUSMASINAID „Mundlos-Original-Viktoria“ perekonnale ja töös- tusele. Õmbluse ja tikkimise juhatus hinnata.

KUDUMISMASINAID Claes & Flentje, Mühlhausen, moodsate jakkide, riiete, sukkade jne. kudumiseks.

JALGRATTAID „Vanderer,“ „Diamant,“ „Sviift,“ „Raleigh,“ ja „Coventry“.

KIRJUTUSMASINAID „Continental“ ja „Kappel“ kõige uuendustega ja praktilisem.

Müük järelmaksuga.

Kevadhooajaks soovitame suures valikus
vabriku hindadega

Naiste- ja meesterahva

kübaraid

kübaravabrik

Alb. Krumin & Co.

Tallinn, Viru tän. 18

**Naiste- ja meesterahva kantud
vilt- (ja õlgekübarad) vormitakse
uuemate mudelite järel.**

Müük suurel ja väikesel arvul.

luku taga, kuid mina vaene mehikene, ei tohi siiski puhata, vaid pean hoolega kuulatama, kas ta ka õieti käib. Kesk-ööl heidan siia lävele pikali. Olen ma unne suikunud, kargab kellakambri välisuks iseenesest lahti ning kell tuutub tund aega. Nii sünnib igal ööl.“

Aabeli Anna imestas veidikene, ent küsis siis uuesti: „Kuid mis tähendus on nendel numbritel?“

— „Need on hundiküla majad; iga maja on ise arv ja need väikesed kirjatähed seal all on elanikud. — Siin tiirlevad osutised ja ennustavad, mis kellelegi juhtub.“

Kiiresti otsis nüüd naine üles oma majanumbri ja märkas, et suur must osutis pikkamisi sellele lähenes.

„Mis tähendus on sellel pikal mustal osutisel?“ küsis ta kellameistrilt. See aga, kui ta nägi, et must osutis lähenes naise elamu arvule, sules kiiresti ukse ja sõnus: „To toob õnnetust!“ Ta arvas, et naine polnud midagi tähele pannud. See jäi ka vait, tänas ja lahkus, sest lähenev õnnetus rusus nii rängalt südant, et sõnagi suust välja ei saanud.

Kui ta aga korvi üles tõstis, leidis ta, et see oli kuhjaga täis kõige paremaid arstirohtusid ja seeni; ent ta ei pööranud nendele tähelepanu, sest õnnekell oli ta meele wallanud.

Wahepeal oli pimedaks läinud, kuid naine sammus ikka otse edasi, ilma et teed oleks otsinud, jõudis weidikese aja

Kevadine päike.

J. Mülber.

järel kiwist astmeteni ning laskus alla külla. — Siin ja seal wilkus, aknast tuli, kuid tema majakese aknad olid pimedad. Ta kandis korwi kööki, sest tolleks polnud waja tuld üles wõtta: oli ju kõik tal teatud kohal; siis aga istus ta külma kolde weerele ohkas: talle näis see otsekohene ülekohus olewat, et temale õnnetus tulemas tulemas. kes iseäranis hoolas, korraarmastaja, puhas ja kokkuhoidlik. „Teiste kohta ei räägt ma midagi,“ mõttes ta, „sest ühel wõi teisel wiisil on nad selle õigusega teeninud, ent mina!“ Ja mida rohkem ta seda juurdles, seda pahuramaks ta muutus. Lõpuks hakkas ta naabreid vihkama ja neid mõttes teotama. Nii kadus tal uni ja ta hulkus ühest kambrist teise.

Korraga lõi seinakell kaksteistkümmend. Aabeli Annale tärkas mõttesse et mäel nüüd kellameister parajasti magab ja et wana õnnekella uks awaneb, et kell, tuulutada saaks. Korraga tärkas naisele uus mõte pähe; kiiresti jooksis ta uksest välja ning unustas kiirusega ukse pärani.

Ta kargas astmeid kaudu üles mäele, hüppas siis kergesti üle kivide, käändude ja põõsaste, nagu oleks ta vaevalt kaksteistkümmend aastat wana. Vaevalt oli tal aega selgusele jõuda, kui ta wana kellameistri ukse ees seisis. Väline uks oli awatud ja samuti ka sisemine, nii et õnnekell talle vastu helkis. Nüüd astus Aabeli Anna, kes ei suutnud silmi ära pöörata, ettevaatlikult wõlvitud koopasse

ning hiilis siis wanakesest mööda, kes maas magas ja norises. Kui ta nüüd kella ees seisis, näis see omawat läbi-paistva akna ilme ning ta nägi enese ees talli, kus wana kits toitu ei puudutanud, vaid hädalise näoga maas kägaras istus ja keele suust välja ajas.

„Ma ei suuda aru saada, miks siis mina just olen sunnitud kitse ohverdama,“ mõttes Aabeli Anna. „parem andku juda lonkur puusepp oma kitse surmale, sest tal murdus enesel jalgki, kui ta joobnud peaga koju komberdas. Ta on nuhtluse õigusega ära teeninud.“

Nende sõnadega juhtis ta musta osutise teisele numbrile. — Vaevalt oli ta näpud osutiselt ära wõtnud, kui kell tumedalt sumisema ning helisema hakkas. Vaevalt oli naine hirmuga uksest välja rutanud, kui uks mürtsudes kinni kukkus, raudlatid iseenesest sinnataha kukkusid ja isegi suur tabalukk lukku kukkus. Aabeli Anna oli kiirejooksuga vastu kellameistri jalga tõuganud, ei teadnud kiirusega, mis ettevõtta ning ronis suure laua alla peitu.

Vanakene oli täiesti üles ärganud, sirutas käe välja ja tõmbas naise laua välja. Ta ei näinud olevat pahane, kuid juhtis ta sõna lausumata akna juure, mida see siiasaadik polnud tähele pannud. Seal vaatas ta otse lonkuri puusepa majja. — Inimesed elasid loomadega seltsis ühes ruumis, sest sest ajast, kui puusepp oli jalaluu murdunud ei wõinud ta enam tööll käia, vaid punus

(Soome maastik: Vallinkoski (väike Imatra).)

korve, kui tal raha oli vitsade ostmiseks.

Mees istus ühes toanurgas ja toetas pead kätele, kuna ta naine laua ees püsti seisis ning põll silme ees nuuksus, kaks väikest last rebisid teda põllest ning hüüdsid: „Ema, anna suppi!“

„Kas jääte korraks vait!“ tõreles isa toanurgast. End lapsed palusid alatasa süüa. Seal ütles ema: „Mull pole teile süüa anda, lapsukesed: teie näete ju, me kits on haige ja piima ei anna.“ Kui aga lapsed nutma hakkasid, troostis neid ema: „Oodake kunni vanem õde ja vend koju jõuavad. Need toovad raha, siis ostame saia.“

Ei möödunud kuigi palju aega, kui tupp astus paljajalu poiss ja tüdruk. Need olid orus marju käinud müümas ja olid hommiku päevatõusu ajal kunni keskööni teel olnud. Nad olid väga väsinud, asetasiid korvid nurka ja küsisid: „Ema, kus supp on?“

Ema hakkas uuesti nutma, ent isa nurgast hüüdis: „Raha siia!“ Oli ta raha üle lugenud, pahandas ta: Kas rohkem pole?“ ning andis poisile mõne kõrva-kiilu: „See läheb kõik minule vaja.“

— „Aga mehikene, lapsed tahavad ju süüa!“

— „Mis mina sinna parata võin?“ kostis ta. „Miks nad rohkem raha ei saanud? Rahata mulle paiuvitsu e müüda.“

Oli Aabeli Anna seda kõik näinud, astus ta aknakese alt eemale, sest teiste vaev käis talle südamesse, pealegi olid lapsed ränga tööga kurnatud ja kahvatanud. Ta pöördus vanakese poole ning ütles kellameistrile: Keerake kellaosutis tagasi, et kits ellu jääb!“

See aga kostis: „Mina ei tohi seda teha. Teie peate homme keskööl tulema ja ise kellaosutise ära pöörama!“

Kogu teise päeva kestvusel ei suutnud Aabeli Anna unustada, mis ta oli kellameistri juures näinud kauase kõhklemise järel mässis osa toidupoolist samasse kuube ning seadis sammud puusepa elamu poole.

Kui ta alamu aknale koputas, ei imestanud need mitte vähe; rohkemaks kasvas nende imestus, kui Aabeli Anna tupp astus ning anded välja otsis: Pisarad silmis tänas teda vaene naine, kuid mõlemad lapsukesed vahtisid pärani silmi Aabeli Annale otsa, just kui oleks ta mõni hea haldijas.

Midagi sarnast polnud talle ennem juhtunud, ta meel läks härdaks ja sõnas naisele: „Teie võiksite lapsed minu poole saata, kui Teil vaja on välja tööle minna, — toidu saavad nad iseenesest mõista minu juures.“

Rahulise meelega läks Aabeli Anna selle järele koju. Kui aga õhtu saabus ja aeg lähenes, et ta õnnetuse pidi enese peale juhtima, hakkas ta siiski pisut järele mõtlema. „Jah, kits on vaeste inimeste eluüles pidaja,“ mõtles ta „Kuid teine lugu oleks naaber Topperti suure musta koeraga, kes mind sageli on pahandanud. Tühi loom sööb rohkem, kui tast tulu on. Läheb aga vanal Toppertil koera vaja, siis võib ta ju enesele väiksema noorema üles kasvatada.“

Vana Toppert oli pime ja ta koer oli tal nõõri otsas jahiks, kui ta kaubatarvitjatele lusikaid, vispleid jd kulpsid müügile viis, mis ta puust nikerdas. Kuigi vanakene ise oli puhas, korralik inimene pahandas Aabeli Anna siiski, sest Kaaru jäi vahete-vahel ta aia ääre

Soodsam pühade- ja leerilastekinklõd
ostukoht on

Kullasepa äris

Vanaturukaelas nr. 12.

Rikkalik valik kuld- ja hõbe-
asju. Kaelakeed (pärlid), kõr-
varõngad, seinä-, tasku- ja
käekellad jne.

Laste vanemad,

ärge unustage endi lapsukestele Lihavõtte- ja
kevaderõõmu valmistamast!

Lihavõtte jäuesed, kirjud munad, kastekannud,
igas suuruses liivaämbrid, juba 10 senti tk. alates.
Liikuvad lepatriinud ja loomade rongie ühes
liikuvate loomadega, tuuleveskid, kenad jahid
ja paadid, rahamajad, keeglimängud, hobustega
sõiduriistad, lõuna- ja kohviserviisid, kiikuvad
kanad ja palju muud.

Raeksja plats 10, (Mundi tän. nurgal.)

**Nukukliinik ja parandustööde
osakond**

K. ja M. SINKA.

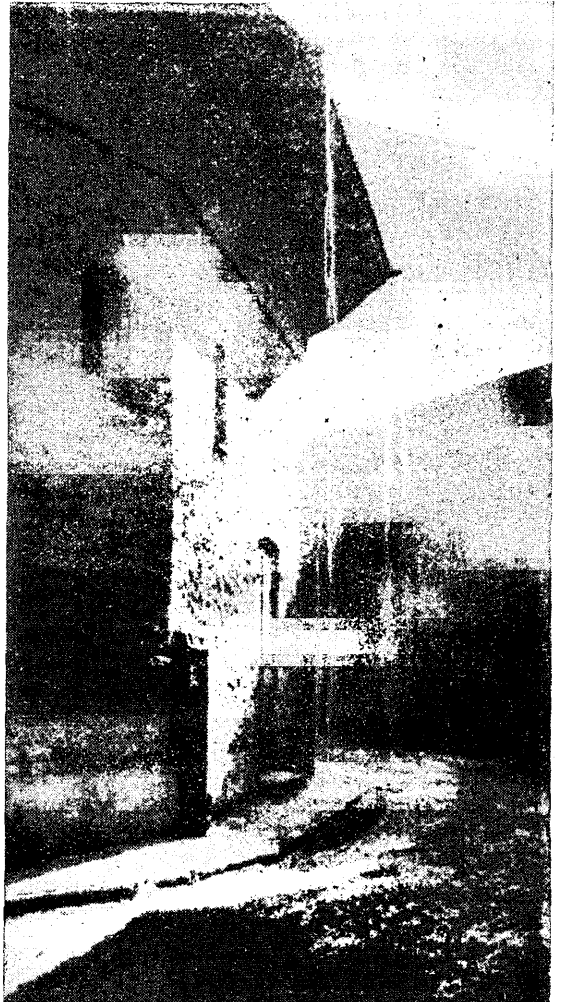
seisma, ning tegi, mis koerad kunagi teevad.

Nõnda siis sündis, et ta keskööl õnnekella ees seistes kella musta osutise vanakese maja kohta lükkas.

Jälle hakkas kell tähenduslikult mühisema ja jällegi ruttas Aabeli Anna minema. Seekord seisis aga kellameister ukse ees, vaatas etteheitlikult naisele otsa ja viis ta vaikides kätpidi akna alla.

Aabeli Anna vaatas vanakese tuppä, kus valged puutükid aknalaual vedelised, sealsamas ka nuga ja walmisloigatud lusikad, napad, männad. All laua juures istus wana Toppert ning kallast potist toitu kahte nappa; ühte kallast ta wedela teise paksu pudru. Nüüd kutsus ta nimepidi koera, kes vaikides ta jalge ees lamas, ja' asetas ettewaatlikult napakese paksu pudruga põrandale.

Kaaru waatas kurwalt wanakesele otsa ja keeras nina kõrwale. Oli wanakene kuulatanud, et koer ei söö, küsis ta mureliselt: „Mis sul ou, Kaaru?“ ja wahetas napakesed ümber. Ent Kaaru ei tahtnud ka wedelat lõmpsida, waid ronis peremehe juure ja lakkus pikkamisi ta kingi. Wanakene kobas koera nina ja kui ta selle palawa tundis olewat ja keele kuiwa, ei tahtnud ka tema süüa, waid lükkas toidu enesest eemale. Nüüd tõusis ta püsti, kobas ettewaatlikult nurka woodi juure. Koer jälgis temale. Wanakene wõttis woodist teki, laotas selle põrandale ja ütles: „Kaaru, tule siia! Heida siia magama!“ Mure ja hirm kuuldusid ta hääles. Koer waatas tänuliku näoga wanakese otsa ja liputas weidikene saba. Kui aga wanakene pingi juure tagasi kobas, läks

Kevadel. Tilguk räästas. J. Mülber.

koer talle järele ja heitis ta jalge ette maha.

Kui Aabeli Anna nii neid mõlemaid

**DAAMIDE
SALONG**

E. SAVELJEVA.

TALLINN, Uus tän. nr. 3.

Jluduse eest hoolitsemine maniküür, pediküür, juukste lokkimine ja ondulleerimine, kuulmude ja ripsmete värvimine.

Parukate külm lokkimine.

Töötab viimase välismaa meetodi järele parima eriteadlase juhatusel.

nägi, meest ta abitus kurbuses, koera aga alandlikus allumises saatusele, raptas ta pead ja sõnas: „Ei, koer on ka Jumala loodud. (Sellega tahtis ta ütelda, et oskab armastusest aru saada.) Kui on keegi loom surmale määratud, siis kindlasti kooliõpetaja kass.“

— „Tehke kuidas heaks arwate,“ kostis kellameister, „seda ma muuta ei wõi. Ent homme on wiimane kord, kus kellale ligi pääsete, ilma et rauduks Teid surmaks. Sellepärast soowitan Teile, mötelge hästi järele, minge ka homme kooliõpetaja poole ning waadake, kuidas on seal elu-olu.“ Aabeli Anna lubas seda ja läks mõttes koju.

Teisel hommikul, kui ta oli majakeses kraaminud ning asjad korda seadnud, otsis ta suurest sinisest kastist mesikate wahelt, mis koide wastu asjade wahela olid pakitud, paari toakingi wälja. Need oli ta kadunud abikaasale enne pulmi kinkinud, kuid mitte lubanud neid kanda. Kummagi kingale olid õmmeldud paar tulpi, mille wärwid weel tänapäewgi wärsked olid. Naine silitas kingi paar korda, siis aga ülles, kui wabauduseks: „Waewalt läheb wana Toppertkingadega mutta, mis mu kadunud mees kindlasti oleks teinud.“ Nende sõnadega wõttis ta kalli mälestuse kaenla alla ja läks naaber Toppertit waatama.

„Ärge paheks pange, naaber,“ sõnas ta, kui wanakese juure tuppa astus, „koristades leidsin oma kadunud wauamehe paar toakingi — ja et nad asjata wedelewad, mõtlesin, wast ehk wõite neid veel tarwitada — toas kanda muidugi,“ lisas ta ettevaatlikult juure, „Te olete ju wana ja mis siis jalad ütlevad, on ju teada.“

Pime, kes usinaste töö kallal nokitses, jäi kuulatama, naeratas siis sõbralikult ja hüüdis: „Olen ju ikka teistele inimesele ütelnud, et olete hea inimene Aabeli Anna, kuigi see käega katsutav pole. Nüüd aga wõiwad naabrid ka Teie head südant näha, kui nad waidu ei usu.“ — „Oh sa helde taewas,“ ütles Aabeli Anna weidi häbenedes: „oleme ju kõik patused inimesed. Seda üteldes silmitses ta koera, kes pingi all lamas ja imestades pealt waatas, just kui saaks ta kõigest aru.“

Lõunaks tulid lonkuri Puusepa lapsed Aabeli Anna juure ja olid alguses nii heidutatud, et mõlemad pistsid sõrmed suhu ning ei rääkinud sõuagi. Olid nad aga söönud ja läksid Aabeli Annaga seltsis aeda, kus nad kapsastelt usse noppisid, läksid nad lõdusaks ja jutustasid, kes nendest rohkem usse on noppinud ja jälgisid ettevaatlikult, et nad kogemate ei tallaks maha pukspuu põõsakesi, mis teede kõrval kasvasid, just nagu ema neid oli hoiatanud. Aabeli Anna oli väga rõõmus, nii et ta wana kortsus nägu üsna sõbralikult hiilgas. Kaks wana naist, kes metsast tulles aiast mööda sammusid, tõukasid teineteisele külge ja ütlesid: „Kas sa ei näe!“ ja tervitasid sõbralikult aias töötajaid.

Olid väikesed lapsukesed koju läinud, lõikas Aabeli Anna paar nelgiõit ja seadis siis sammud koolimaja poole.

Kooliõpetaja koht Hundikülas oli üks viletsamatest, sest rahvas oli kehv. Raske oli leida õpetajat, kes sinna igatses tulla teenima. Praegune õpetaja tahtis abielluda ja wõttis selletõttu wastu koha, mis saadaval oli. Nüüd istus ta siin ja koolinõunikud linnades, kes olid luba-

Veinikauplus **C. Petenberg.** asut. 1849. a.

Pikk tän. 17, Börsekelder, Telefon 16 - 02

soovitab pühadeks:

„E M L O“ liköörid, napsid ja Rootsi punsch;

kodumaa ja väljamaa

Veinid, Champagner, Cognac, Whisky, Arrak, Rumm etc.

kõrges headuses.

nud muretseda teise koha, unustasid peagi antud lubaduse.

Kooliõpetaja ise ei kurtnud kunagi häda teistele, sest ta ise oli seda tahtnud, ent ta abikaasa oli liig rõhutud, et mees tema pärast kannatas ning pealegi oli nende väikene ainukene tütrekene sagedasti haigetanud. Selletõttu oli kooliõpetaja abikaasa alatasa kodus, kus ta hoolitses mehe ja tütre eest ja ja tuli ainult suurtel pühadel kirikusse.

Kooliõpetaja abikaasa seisis parajasti avalatud uksele ja kutsus kassi: Kiis! Kiis! kui Aabeli Anna tuppa astus. Ta oli argliku iseloomuga ja kartis Aabeli Annat, läks näost punaseks ning mõtles; „Oh, kui aga vanaeit tolmu ei leiaks!“

Ent Aabeli Annal mõlkus ainult kooliõpetaja kass meeles, mille puhul ta ka midagi muud ei märganud. Vaevalt kuulis ta õpetaja abikaasa sõbralist kutset, kui see palus teda tuppa astuda. Toas istus haiglane tütarlaps voodis ning silmitses igatsedes ukse poole. Ta väikene nägu punetas palavikus ning ta suured sinised silmad olid väsinud ning haigetanud.

„Oota, Maiekene!“ ütles ema. „Meile tuli külaline. Kiisukene tuleb hiljem.“

Kuid lapsukene vaatas alatasa ukse poole, nagu püüaks ta aimata kassi tulekut läbi uksepraod ning kostis kaeblikult: „Kiisu ei tule ikkagi veel mitte!“

Kooliõpetaja abikaasa tõi tütrekesele mängida kujutatud nukukese, kuna ta sealsamas palus Aabeli Annat vabandada, kuid lapsukene vaatas ainult tõsiselt nukukese otsa ja raputas pead.

Seal ütles ema: „Ole nüüd sõnakuulelik laps; heida voodi pikale ja jää

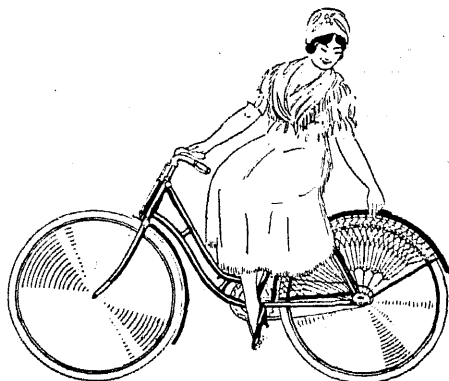
magama!“ Kuna laps sõnakuulelikuna voodisse heitis, istus ema Aabeli Anna juure sohvale ja küsis, kuidas selle käsi käib. Ometi kuulatasid mõlemad naised, kuidas lapsukene asemel rahutult aeles ja hoigas. Korraga kõlas voodist rõõmus, hele naer. Mõlemad naised tõstsid imestades pead üles ja nägid, kuidas suur, hall kass tuli rahuliselt, aeglaselt läbi lahtise akna tuppä.

Aabeli Anna tõusis kähku püsti, surus kooliõpetaja abikaasale nelgid pihku ning läks sõnalausumata, kiiresti minema,

Sellel ööl sammus Aabeli Anna uuesti üles mäele ja pööras kella musta osutise nagu ta oli alguses olnud. Kell näis tollega rahul olema, sest ta ei mürisenud mitte ja vana kellameister noorskas rahuliselt ukse lävepakul.

Väljas paistis hele kuu, kui Aabeli Anna mäelt koju sammus. Ta nägi enese ees kogu küla rahus puhkama, just kui uinuks ta; ja korraga läks talle küla iseäranis armsaks, nii et ta mõtles: „Siin tahaksin ka minagi viimast und puhata!“

Juhtus ka nii, et Aabeli Anna vana ilus kits suri. Ent vanal naisterahval polnud võimalik ka mitte paari tundigi üksi olla, et nutta surnud kitse. Vaevalt oli teadetollest juhtumisest külla jõudnud, siis olid mõlemad lonkuri puussepa väikesed lapsed kohal, istusid laudas ja nutsid; pea tuli ka vanem poiss kõiega ja viis noore kitsetalle minema, et ta teise kitse juures imeda saaks ja suureks kasvaks. Kui vana Toppert õnnestusest kuulis, ruttas ka tema vana Kaaroga kohale, tõi Aabeli Annale kaks uut, ilusat puulusikat ja ühe pudrumänna

Võistlemata

enda kerge käigu ja elegantsuse poolt on jalgrattad

„Excelsior“

„Roleo“

„Union“

„The King Alfred“

„Meteor“ Birmingham.

Müük osamaksuga.

Drommeter & Ko.

TALLINNAS, Lai tän. 5.

ja ütles et Aabeli Anna võiks Kaaro vankri ette rakendada, kui ta tahab surnud kitse viia maha matta, nii kaua võib ta ka üksi olla, koerata. Koer aga, kes jällegi terve oli, lasi rahulikult pea norgu ja ei olnud sugugi nii vaenuline,

kui ta muidu oli olnud, vaid nägi kõigiga rahul olema

Kui Aabeli Anna nägi, et keegi külas ta õnnetuse üle ei rõõmustanud, näis talle koguni hea olevat, et teda üksinda õnnetus oli tabanud.

Võrratud seltsilised.

Hermine Villinger.

Seal, kus linn lõpeb idapool, seal mustaks värvitud surnuaia raudvärava juures istus nii kaua juba, kui inimesed mäletasid, keegi vanaeideke ja müütas õunu, mune ja juustu. Kui vanaeit istus liikumatult ning toetas pead vastu raudväravat, siis kujunes ta täiesti pildile. Selles oli süüdi punane mantel, selle peakotist väljaulatav kortsus nägu, sinised silmad ja hõbekarva valged juuksed. Ta oli kaheksakümmend aastat vana, oli eluaeg istunud surnuaiavärvavas. Ta ainukeseks luuleks siin ilmas olid surnumatmised. Ka silmapisarad, ohked ja palved kuulusid surnutele, keda tema eest mööda kanti viimsele puhkusele. Nende vaesus, keda mulda kanti pärgadeta ja lilledeta, lõi kas talle südamesse ning ta nuttis kaastundmusest; rikka surnu pärast nuttis ta imestuspisaraid; kandis aga tuul tema poole mõne matmislauluviisi, kui ta pea kohal mühisid vanad paplid ja päikene ta turja soendas, siis oli vanaeit seitsmendas taevas.

Kuid mitte alati ei sündinud vanaeide tahtmist mööda: rohkem suri vaeseid,

kui rikkaid, ja rohkem kui pool aastat puhus külm tuul tal kõrvade ümber ja külm vihm ja lumi sadasid maha ta vanale sinisele sirmile. Et kõik, mis süda suutis tunda, kuulus nendele, kes puhkasid teinepool surnuaiamüüri, siis ei jäänud elavatele iseenesestki mõista mitte midagi või üsna pisut järele. Vaeste naiste hädaldamine munapaari kõrge hinna üle liigutasid vanaeite just sama palju, kui meeste pahandamine juustu kalliduse üle.

Näljased lastesilmad jätsid ta sootumaks külmaks: vaesus, nälg ja külm olid vanaeidele loomulikud asjad, mis teda imestama ei pannud. Kuna ta midagi odavamaks ei jättnud, siis polnud tal kunagi ka viisiks kõrgendada hinda rikkamatele ostjatele, kes kunagi temalt õunu ostsid. Vanaeit oli õli õiglane nii äriasjas kui ka kõnedes.

Rogu ümbruskonnas ei leidnud ainultki inimest, kes oleks võinud tõendada, et vanaeit oleks kunagi raisanud hea sõna ostja alalheitmiseks. Vastuoksa koguni, kui keegi ostja tähendas: „Täna on juustunud eriti väiksed,“

Inglis kalevi- ja manufaktuuriäri

S. PALEY. London

Tallinna osakond

Viru tän. 23.

Soovitab suures valikus **üllikonna-, palitu-, siidimantli-, kleidi-, pesuriideid** j. n. e.

kostis ta pahaselt: „Minge ladusse ja laske enesele valmistada soovitud mõõtu-des!“

Ühel kenal sügispäeval — vanaeit istus juba harjunud kohal — ilmus vastasmaja trepil väikene, vaevalt viieaastane poisikene ja vaatas tõsiste silmadega enese ümber. Tal oli pikk raudkonks käes ja plekkkatel turjal. Poisikese ja vanaeidekese pilgud kohtasid üksteist; nad just kui püüdsid kõneleda, et ei või olla noorem ega ka vanem, et teenida enesele eluülespidamist. Poisikene pani enese kõverad, vanadesse kallsudesse mässitud koivad liikuma ja liikus otsejoones õunakorvi poole.

„Kuule,“ ütles ta, „anna mulle ühe õuna!“

— „Hoidku Jumal,“ kostis vanaeit, ja tusase vaikimise järele läks poisikene minema kallsusid pühkmekastidest korjama.

Pärastlõunal tuli poiss täidetud plekkkatla raskuse all vankudes, uulitsat kau-du lähemale. Jälle tõmbasid teda punased õunad eneste lähedale. Ta vaatles neid kaua aega, viimaks ütles ta vanaeidele, kes teda teravasti silmitses: „Kuule, ma annan sulle seda, mis soovid mu plekkkatla sisust, kui mulle annad — —.“

— „Küll ma annan sulle, mida sa vajad,“ ütles vanaeit, tehes vastavat käeliigutust. „Tee, et sa kaod enese haisevate räbalatega!“

Kurvalt hiilis poisikene minema.

Teisel hommikul seisis ta jälle korvi ees. Surnu kanti mööda ja vanaeit nuttis. Poisikene kasutas soodsat aega ja ütles: „Kuule, kas sa annad mulle õuna, kui ma olen surnud?“

— „Kes on surnud, see ei vaja enam õuna,“ kostis vanaeit.

— „Kuid mina vajan küll,“ tõendas poisikene.

— „Vaata mul poisijõmpsikast, kes ei lase rahun isegi surnuid vaadelda! Tee, et sa kaod, ütlen ma!“

Järgmisel korral jäi poisikene seisma munakorvi ette.

„Kust sa need said?“ küsis ta.

Kui ta aga vastust ei saanud, kostis ta: „Ah, ma juba tean: kana on need munenud. Küll on hea, kui kana muneb nii suuri, ilusaid mune.“

— „Selleks on kana maailma loodud,“ urises vanaeit vastuseks.

Mõne aja pärast sõnas poisikene sügava mõtlemise järele:

„Mina küll ei muneks nii suuri, kuigi ma ka kana oleksin.“

Kuigi need sõnad olid öeldud vanaeide kauba kiituseks, ei suutnud nad siiski mitte liigutada vanaeite.

Teine kord tuli ta kiiresti jookstes ja hüüdis: „Kuule, seal uulitsa nurgal seisab keegi naine ja käskis sind sinna tulla!“

— „Mine, ütle talle, et sama palju maad on sealt minu juure, kui minult sinna!“ kostis vanaeit.

Väikene valelik kadus ja ei tulnud enam tagasi.

Kui kord uhkesti mustadesse leinariietesse riietatud daam läks vanaeidest mööda, ütles see halvakspanevalt:

„Kas sa näe mul uhket; vaevalt näeb ta sind, kuid ometi puhkame mõlemad ühel ja samal surnuaial mustas mul-las.“

— „Kas ta on üks nendest, kes tööd ei viitsi teha?“ küsis poisikene. „Küll

Maalermeister A. TOMBAK

TALLINNAS, Uus tän., nr. 23.

Kõiksugused maalritööd nagu: autode, mööblite lakeerimine, jalgrataste emalleerimine, välistööd jne. **saavad korralikult ja kiirelt täidetud.**

Äri asutatud 1879. aastal.

talle siis püha Nikolaus kere peale annab!"

— „Taevas halasta ise su rumaluse peale!“ imestas vanaeit. „On sinul aga ka elust arusamine olemas! Mis ajast teevad siis rikkad inimesed tööd, rumal poisikene?“

Kuid see oli enese usus kindel: „Jah, aga isa ütleb: „Kes ei tee tööd, ei pea ka sööma!“ Isal on ometi õigus.“

— „Pea oma suu,“ karjus vanaeit: „oled rumal poiss!“

Poisikene vaikis hetkeks, siis ütles: „Mu suu seisab siis paremini kinni, kui annad mulle ühe õuna!“

Vanaeit haaras pihku kõie, millega ta sidus kinni korve. Poisikene sai ta näoilme aru ja lonkis minema.

Poisikene läks vastas asuvasse majja, ronis neljakäpukil järsku treppi mööda üles astus pisikesesse pööningukambri, mille uks ei olnud kunagi lukus.

Toas oli voodi, laud, paar tooli. Põrand polnud ammugi enam pesuvett näinud. Ka aknaruudud olid märdinud, nii et hämarus toas valitses. Siin ja seal vedesid paar riidehilpu. Juba nädalate kaupa polnud tuppa puhast õhku pääsenud. Siin oli väikene kaltsukorjaja üleskasvanud üsna üksinda, juba väiksest saadik üksinda. Ta vedeles alati voodis kuni isa tuli ja lõunsöögi temaga jagas. Isa võttis siis väikese poisikese enese sülle, istus laua juure, sõi juustu ja leiba ja pani aeg ajalt ka lapsele palukese suhu. Pühapäeval aga pesi ta

Sula.

J. Mülber.

poisikese seebiga ja veega puhtaks ja võttis siis enesega kõrtsi.

Nii oli poisikene saanud viieaastaseks. Isa leidis nüüd kätte jõudnud olevat paraja aja, et harjutada poisikest tööle. Kui ta õhtul tuli töölt koju — ta oli latornisüütaja, vaatas ta kõigepealt plekkkatelt. Oli see täis, siis oli hea; oli ta aga vajaku, siis oli kuri ahjus: Ta karistas poisikest ja ütles: Kes tööd ei tee, ei pea ka sööma.“ See oli ka ainukene elutarkus, mis poisikene sai ja mida ta pidas meeles.

Kuigi vanaeit alati pahandas, kui poisikene seisma jäi, ta korvi ette sündis siiski sagedasti, et vanaeit hakkas igatsedes ümber vaatama, kui poisikene jäi kauaks tulemata. Kui ta vaid tuli,

Kes oma riideid ilusasti ja vastupidavalt värvida tahab, tarvitagu ainult

Patent **„STAR“** riidevärve pakikeses.

„STAR“ värviga värvitud riided näevad välja nagu uued.
„STAR“ värviga võib igaüks kodus odavasti ja niisama hästi värvida, kui värvija juures.

Rikkalik väljavalik.

56 mitmesugust värvi.

siis kuulas vanaeit uudishimuga, milline kavatsus tal nüüd olemas õunasaamiseks. Kuid vanaeide vastupanu oli sama tugev kui poisikese igatsus ja seepärast katsusid nad alatasa jõudu.

Surnuaia väravas kasvavatelt puudelt olid kolletanud lehed ammugi maha varisenud ja kogunud vanaeide jalgade juure. Mida enam raagsemaks puud muutusid, seda kindlamini mässis vanaeit enese mantlisse. Nüüd krigises värskel lumi surnuvankri rataste all ja ainult tumerohelised elupuud haljendasid kalmuküngastel. Kui päike loojenes, siis punetasid raagus puudeksad ja vanaeit punases mantlis oli nagu ülekullatud musta lumega kaetud surnuaia vä rava suus. Sarnastel külmadel õhtutel oli asetanud vanaeit plekkkannu kohviga sõepannile ning soendas end aeg ajalt lonksu tulisekohviga. Kuu asus juba kõrgel taevas, kaugelt helisesid saanide kellukesed, kõik, mis liikus, kiirustas, et soendada külmanud liikmeid. Vahe vahel tõusis vanaeit püsti ja vaatas otsivalt uulitsat kaudu edasi, kuid ikkagi veel polnud näha poisikest. Peadrapi tades jõi ta kohvi. Et see talle aga igatsetud lõbu ei valmistanud, hakkas ta tõrelema: „Poisikene, pagan võtaks teda, hulgub ja möllab lumes.— Asjatud olewused on need lapsed. —

„Nad peaksid korraga suurtena maailma sündima.“ Jälle tõusis vanaeit istmelt üles. Sealt ta tuligi. Läbi lume van kus väikene, koorma all küürus poisikesekuju lähemale.

„Kui ma mitte laisk ei oleks, küll ma siis Sulle jalad alla teeksin,“ urises vanaeit enese ette, kuid ei pööranud silmi poisikesest.

See näis aga täna kaotanud olevat igasuguse tuju jutuvestmiseks. Värisedes ning kehast lõdisedes ronis ta paar trepiastet üles, et majja minna. Kui ta aga uksele vajutas, oli uks lukus.

„Ah jah, õige,“ ütles vanaeit, „maja rahvas läks pulma ja lukutas ukse. Lapse peale pole keegi mõtelnud.“

Poisikene asetas plekkkatla ja raudkongsu ukse ette maha ja istus ise lävepakule. Ta istus mõni aeg tegevuseta, siis aga tõusis ta korraga üles, jooksis vanaeide juure ning näitas sellele siniseks külmanud käsi.

„Jah jah,“ noogutas see peaga, „näen küll: kuid ära arva, et annan Sulle nüüd õuna. Kõrvakiitu võin Sulle anda, kuid mitte õua.“ Nende sõnadega ulatas ta poisikesele kohvikannu, kes jõi suurte sõõmudega, kartlikult vanakese otsa vahtides, kes ikka veel tõreles.

Korraga, vanaeit ei teadnud isegi, kuidas see sündis, oli ta võtnud külmanud poisikese enese sülle, oli mässinud laia mantli ta ümber ja, ikka veel torisedes, pigistas ta lapsukest enese rinde vastu. Peagi tunnistas poisikese rahulik hingamine, et ta oli magama uinunud. Nüüd jäi ka vanakene vait. Selle kaheksakümneaastaste rindade najal ei olnud puhanud veel kunagi elav inimolevus; neid tarretanud käsi ei olnud avanud ei armastus, ei heatahtlikkus, ei kaastundmus. Ta oli olnud alati tusane, oli alatasa pidanud silmis enese huvisid ja alatasa näis olevat asi temale kahtlane, kui sellesse oli segatud mingi meesolevus. Noor elu levitus tema üle kosutavat soojust; ta kuulatas uinuja lapsukest hingetõmbamist, kelle pea puhkas ta rindel; kiigutas teda tasakesti. Seal

K.-m. V. J. Gorbatschev ja pojad.

Estoonia puiestee, nr. 15.

Kõnetraat 12-55

Suurim nahakaupade, hobuseriistade ja jalanõude ladu.

Vene loogad.

Müük suurel ja väikesel arvul.

Hinnad soodsad.

tuli talle meele laulukene, mida ta kunagi koolis oli õppinud; mõtlemata hakkas ta kähiseva hääliga seda laulukest ümisema.

Kui ta ternasüütaja koju tuli, hõikas vanaeit ta enese juure.

"Võtke oma poisikene! Olen teda viimast korda hoidnud. Saab sellest küllalt nüüd!" Nende sõnadega pani ta unise lapsukese mehe kätele. Tund aega hiljem kui muidu, läks ta korvidega koju.

Teisel hommikul tuli väikene poisikene harilikul ajal majauksest uulitsale, et kaltsusid korjama hakata. Kohates vanaeide pilku, jäi ta mõttes seisma, ja vaatas tõsiselt vanaeidele otsa. Tumedalt asus talle meele eileõhtune mõnutunne. Ta oli üleskasvanud emata, ei teadnud midagi emaarmust ega emahoollest. Ka tärkas temas ellu tundmus emaarmust, kuita puhkas vanaeide rindel.

Pliseeritakse

kõige moodsamalt, korralikult ja kiiresti
Tallinnas, V. Roosikrantsi r. 15, krt. 3

Indermitte.

Korraga seisis ta enese harilikul kohal punapõselise õuntega täidetud korvi ees, kuid vaatas üle nende vanaeidekese otsa ja ütles — kuid seekord tagamõteteta: „Kuule, ma võtan Su enesele naiseks!“

Vanaeit pidi naerma, esimest korda pidi ta väikese poisikese üle naerma. Ilma suurema mõtlemiseta ulatas ta poisikesele kõige suurema, kõige punapõselisema õuna korvist. See oli olnud ka ainukene kosimine ta elus.

Vastutav toimetaja: EM. GUTMANN.

Väljaandja Kirjastus-osaühisus „ARENG“.

Trükikud „Edu“ trükikojas, S. Kompassi tän. 40, Tallinnas.

Trükitehniliste streigi tõttu ilmub järgmine „Romaan nr. 7“ pärast kevadpühi.

„Romaan'i“ talitus.

Shokolad ja kompvekid

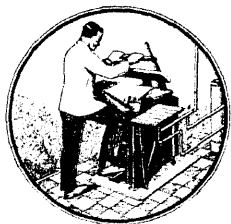

Nõudke igalt poolt.

Ostudel ja järelepärimistel nimetage **„Romaan'i Lihavõttealbumi“**

NIGULISTE TÄNAV Nr. 6

apteegi vastu. Telefon 13-47.

Riiete keemiline puhastuse ja kiirpressimise tööstus

„Vesta”

kõige uuema Ameerika meetodi järele.

Riiete pressimine selle meetodi järele on riidele väga kasulik. Vaacuum süsteem imeb riidest tolmu ja mustuse. Kestev kuum aur steriliseerib riide, surmab kõik idud ja kõrvaldab kehalõhnad.

Selle meetodi abil pressimine ergutab riidekarva, eemaldab läike, annab riidele tagasi original värvi ja puhta, värske ning uue välimuse.

Riide ei saa mitte rebitud ega venitatud, nagu vana, triikrauaga pressimise juures.

Meeste ja naisteriiete: ülikondade, kostüümide, palitute jne. kiirpressimine ja puhastamine igasugu plekkidest. Riiete parandus.

Ülikonna pressimine 15 minuti jooksul.

Kohal pressijaile ootamiseks eriruum.

Odavad hinnad.

Äratoomine ja kojusaatmine tasuta.

Telefoneerige

Nr. 13-47

ja Teie riided viiakse kodust ja saadetakse puhastatult ja pressitult tagasi ilma lisamaksuta.

Ka kantud ülikond näeb välja veel hea ja nagu uus, kui ta on alati korralikult puhastatud ja pressitud „VESTA” juures.

Ameerika pesumaja

Tallinn, Müürivahe tän. 21.

Vastuvõtmise punkt: Rüütli tän.15.

Peseb pesu tüki ja puuda viisi. Keemiline puhastus.

Töö headus on äri tulevik.

Hinnad odavad.

Kaubandus-Tööstus Aktsiaselts

„KREENBALT“

TALLINN, Suur Karja tän. 13.

Postkast 346.

Telegr. adr.: „KREENBALT,“ Tallinn.

Telefonid: 2-41, 24-66, 31-58 ja 31-92.

Järgmiste kodumaa tekstiilvabrikute müügikeskkoht ja pealadu :

Kreenholmi Puuvillasaaduste Manufaktuuri O.-ü.
Balti Puuvilla Ketramise ja Kudumise vabriku A.-S.
Sindi Kalevivabriku Ühisuse, end. Wöhrmann ja Poeg.
Eesti Niidi vabriku ühisus.

Kõikide ülevalnimetatud vabrikute saaduste en-gros müük, nimelt:

Igasugused puuvilla riided pleekimata, pleegitud, värvitud, trükitud, merseeritud, lõngad, puuvillane vatt jne.

Härrade ja daamide palitute, kostüümide, ülikondade riided, tekid, rätikud, villane vatt jne.

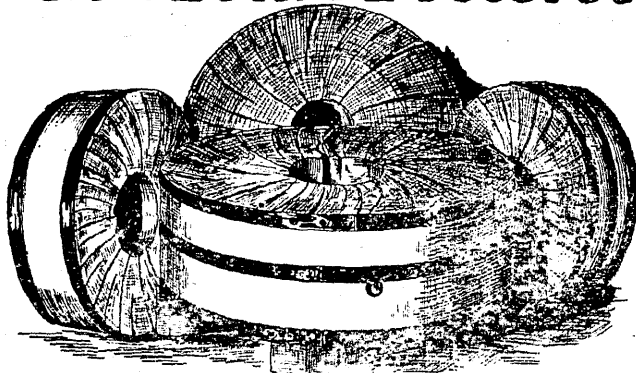
Kõik sordid õmblusniiti: valge, must, värviline.

GUSTAV NIRK

TALLINNAS, Estoonia puiestee 15,

Telefon krt. 33-68.

KUNST-VESKIKIVIDE JA VESKITE TÖÖSTUS

KUNSTVESKI-
KIVIDE, VESKITE
JA MEHAANIKA
TÖÖSTUS.

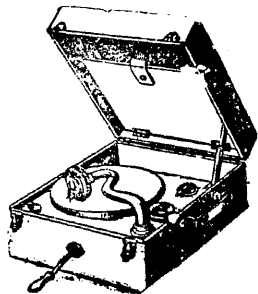
Asutatud Peterburis 1905 a.

Kunstveskikivid, kividele külgepanemiseplated ja materjalid kivivalamiseks. Veskid ja veski värgid, kruubimasinad, jahu- ja tangusöelad, tangulõikajad masinad, püülitilindrid, siidid ja kõiksugu veskiosad. Veeturbiinid, transmissioonivõlved, laagrid,

rihmaseibid, masinarihmad jne. jne. Omad töökojad, Tallinnas, Estoonia puiestee, Nr. 15

Raadioharrastajate

lahke tähelepanu juhime kõige suurema raadio-tarvete ja -aparaatide laole Eestis, kus asjatundlikult ja erapooletult nõuga ja jõuga ollakse abiks igas raadioküsimuses. Hinnad on võistlemata odavad ja ka vaeseim kodanik võib omandada raadioaparaadi soodsa osamaksu teel. Nõudke meie äsja ilmunud uut raadio-kataloogi 1927/28 (Mk. 25.—). Meie esindame ainuesindajana ilmakuulsaid raadioaparaadi tehaseid.

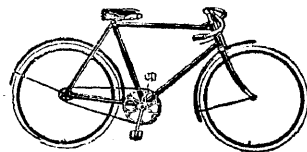

Muusikasõbrade

meeleolu tõuseb, kui neil kodus hea grammofon. „Parlaphon“, „Beka“ ja „His Masters Voice“ tagavad seda. Uusim ja parim, elektri abil sisse-mängitud võrdluseta gramofoni-plaat on kõlarikas, imevali ja ilma igasuguse kahinata. Tuttvunege meie uue grammofoni-kataloogiga 1927/28, mis Teile maksuta kätte saadetakse esimese nõudmise peale.

Jalgrattasõitjate

unistuseks olid ja jäävad, Eesti teede kohaselt, pika raamiga ehitatud ilma-kuulsad jalgrattad „Humber“, „Starley“, „Phänomen“, „Corvette“, „Falson“, „Toko“, N. S. U.

PHÖNIX

Emadele

teeb rõõmu abikaas, tuues kaasa hea lapsevankri, mis olgu vedrutav, kokkupandav ja kõige paremast materjalist. Meilt leiate niisuguseid.

A. S. Tormolen & Co.

Tallinnas, Harju tän. 37, telefon 15-02. (Kuld Lõvi vastu).

kaitsemärk

SIGURI- JA KOHVITÖÖSTUS

„Estonia“,

M. Ebraus,

Liivamäe tänav, 44, Tallinn.

Kõnetraat 17-14.

Valmistab parematest ja puhtamatest ainetest kõige maitsevamat

oa- ja viljakohvi, pakkides ja lahtiselt, **Sigurid**,

Kama, kamariini,

Nestle jahu väikselaste toitmiseks.

Nõudke igast kauplusest!

3-1672/99

Ar 928 B
Romaani

EUGEN BRANDT

Muusikatarvete kauplus

Pikk tän. 23

TALLINNAS

Postkast 91

Asutatud 1373. a.

Kõige suurem ja täielikum noodiladu Eestis.

Kõiksugu muusikariistad ja kõik tarbed. Grammofonid, plaadi nõelad m. m. kuulsat. vabrikutest. Ilmakuulsate klaverifirmade ainusesitaja Eestis:

RUD. IBAGH & SOHN, Barmen. RÖMHILDT—Weimar.

GEORG MEYER

TALLINN, Pikk tän. nr. 10.

Käsitööriistad, puu- ja rauatöö tarbeks.

Ehitustarbed.

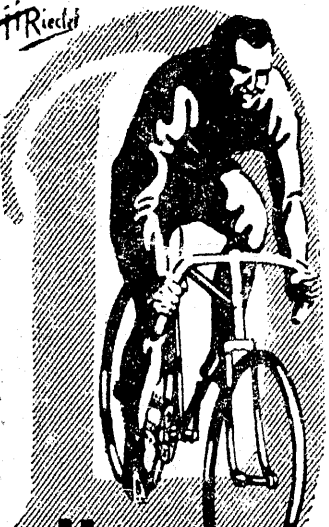
Noad, käärid, habemeajamisaparaadid.

Primused, jootmislambid.

Aknakardina stanged.

Kaup rootsi-, ameerika- ja saksa vabrikutest.

Triebel

Rootsi

„Hermes“

inglise

„Hercules“

ja

Royal

ning

saksa

„Dürkopp“

jalg-

rattad.

DÜRKOPP

O.-ü. Systema

Raekoja plats 5. (Voorimehe t. nurga)

A.-S.

Mey & Landesen

Tallinn, Viru tän. 9. Kõnetr. 14-36.

Soovitab suurel ja väiksel arvul prantsuse ja saksa üleilma kuulsatest vabrikutest. nagu:

Caron

Infini, N'ainez que moi, Narcisse noir

Coty

L'Origan, Chypre, L'Or

Houbigant

Quelques Fleurs

Violet

Sylviane, Amorose

Piver

Floramy, Treffle incarnat

Roger & Gallet

Fleurs d'amour, Vera Violetta

Cheramy

Cappy, Joli Soir, Offrande

Wolff & Sohn

Divinia, Kaloderma

Puuder, seebid, brillantine, huultepomad, kulmustiftid, shmingid, hambaseepi, pastad, eleksiir, jne.